THE

MADURA DIRAVIYAM THAYUMANAVAR HINDU COLLEGE ANNUAL, TINNEVELLY.

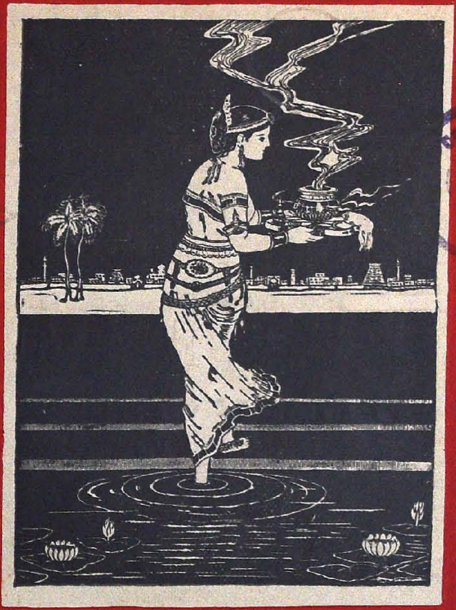

EDITOR: Alexander Gnanamuttu

Vol. XVI

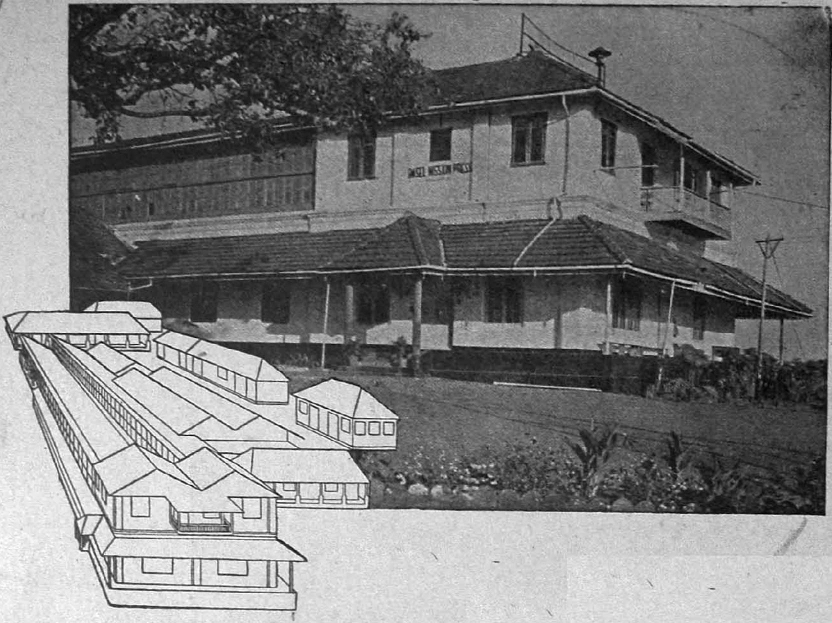

Fine Art Printers and

Religious & Educational Publishers

since 1841

Basel Mission Press

Basel Mission Book Depot

Mangalore - 1

Cover pages 1 and 2 printed at the Basel Mission Press, Mangalore, South India

On *Other* *Pages*

1. TWO RETIRING LECTURERS:
   (1) SRI V. GOMATHINAYAKAM
   Z. S Dharmakkan, M. A., L. T., ... 1

   (2) SRI R. BALAKRISHNA PILLAI
   R Seshachalam, M. A. 4

2. INDIA'S SECOND FIVE YEAR PLAN
   S. Ramachandran, B. A. (Hons.) 7

3. NAPOLEON — THE FRENCH GENIUS
   N. Namasivayam, M. A., ... 14

4. SILVER JUBILEE OF Mr. GNANAMUTTU'S PRINCIPALSHIP; UNIVERSITY CELEBRATION
   An Eye Witness 18

5. THE CHEATED DOCTOR
   R. Sulinayagam, Pre-University Class. 28

6. SCIENCE AND RELIGION
   S. Rengachari, B A., ... 29

7. நம் கல்லூரி
   G. *மணவாளசாமி, இரண்டாம் வகுப்பு.* 33

8. பழிக்குப் பழி
   கு கணபதி, இரண்டாம் வகுப்பு. 34

9. சிற்பியின் காதல்
   கு. குமரேசன், மூன்றும் வகுப்பு. 38

10. ஏன் புகழ்கிறோம் ?
    A. *வண்ணமுத்து* 43

11. அல்லவை தேய அறம் பெருக வள்ளுவர் கூறும் வழிகள்
    கே. சி. கதிர்வேல், பிரி-யுனிவர்சிட்டி வகுப்பு 44

12. கூண்டுக் கிளி
T. L. சுப்பிரமணியன், இரண்டாம் வகுப்பு 47

13. A HEROIC CHAPTER IN THE HISTORY OF THE HINDU COLLEGE
K. S. Sonachalam, M.A., Dy. Director, Economic Survey of Madras 5

14. COLLEGE NOTES.
The Collegian. 58

ILLUSTRATIONS :

1 OUR POPULAR VICE-CHANCELLOR *Frontispiece.*

2. Sri V. GOMATHINAYAKAM, B. A., *To face page* ... 4

3. Sri R. BALAKRISHNA PILLAI, M. A., B. L., ... 5

4. SILVER JUBILEE :
H. E. Shri Sri Prakasa Addressing the Gathering.
The Vice Chancellor Addressing. ... 18

Principal Gnanamuttu Replies.
The Presentation of a Silver Plaque. ... 19

5. RELINQUISHING OFFICE AFTER A QUARTER CENTURY OF PRINCIPALSHIP - ALEXANDER GNANAMUTTU. ... 26

6. SILVER JUBILEE
Tokens of " Affection & Regard ". *To face page* 27

7. THE ATHLETIC ASSOCIATION 1956-57. ... 32

8. OUR SPORTS FOLIO 33

9. THE NEW AUDITORIUM AT PETTAI 42

10. COLLEGE STAFF 1956 - 1957 43

11 THE N. C. C UNIT ; - THE SOCIAL SERVICE LEAGUE ... 50

12. THE M. D. T. HINDU COLLEGE ATHENAEUM 1956 - 1957 ... 51

OUR POPULAR VICE - CHANCELLOR

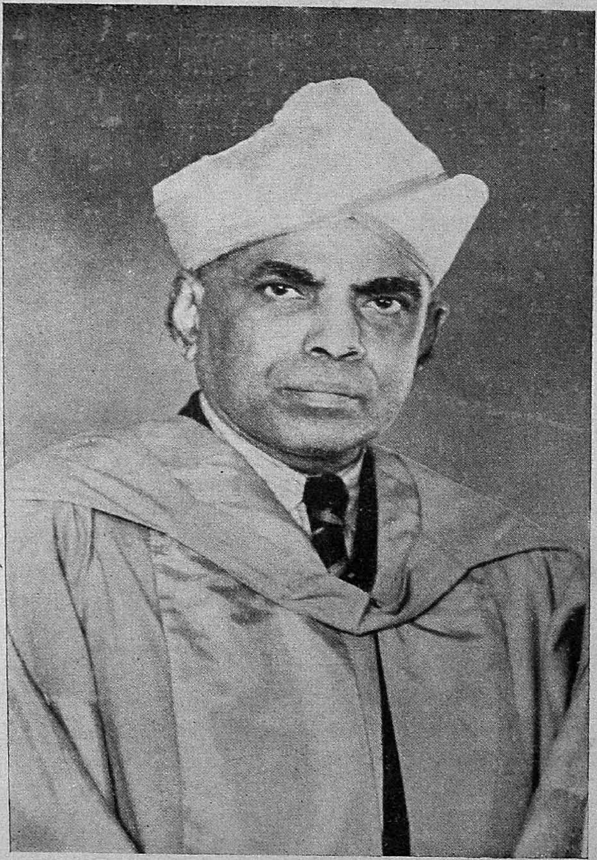

Lt. Col. Sir A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR

M.D., LL.D., D. C. L. (Oxon) F. R.C. O. G., F. A. C. S., A. L. C.

Two Retiring Lecturers:

(1) SRI V. GOMATHINAYAKAM.

By
Z. S. DHARMAKKAN, M.A L.T.

It was the morning of the reopening day of our College in the month of June 1930. I had joined the Junior B. A. class, and like all new students was watching with youthful excitement, the arrival of the various members of the College staff. Clad in an immaculate white suit, with socks and shoes of the same colour to match, Mr. Gomathinayakam came, a little earlier than the rest. This picture has never faded from my memory.

Rather reticent by nature and quite unostentatious in his manners and habits, except for his spotless white dress, Mr. Gomathinayakam went about his duties in the College, indifferent to praise and blame alike, but thoroughly conscientious and painstaking These impressions I formed of him about twentyseven years ago, have only been strengthened with the passing of time, and with more intimate acqnaintance.

Mr. V. Gomathinayakam comes from a highly cultured and illustrious family. His father Rao Sahib N. Velayutham Pillai, B. A. who retired as Tahsildar from Government service was noted for his unimpeachable integrity and uprightness. These qualities have been inherited by his sons too and we may say that they are Mr. Gomathinayakam's forte as it were.

An old student of our High School and College, Mr Gomathinayakam entered service as a tutor in English in 1924, after graduating from Pachaiyappa's College, Madras. With the advent of our present Principal, who has an unerring instinct to discover merit, and capacity for hard and sincere work, he was promoted to the post of a lecturer, and this post, he has held with credit and distinction for well nigh thirty years, serving the University also in various capacities, as Examiner, Chief Examiner and Chairman of the Matriculation and Intermediate Boards of Examiners in English.

As a lecturer, Mr. Gomathinayakam has always shown a singularly happy knack of understanding and anticipating the difficulties of his students and dealing with them accordingly. He would enter the class quite calm and unruffled and even the most turbulent set of students would sink into silence, subdued not by any repeated commands or exhortations but by his serious application of himself to the task of teaching, almost immediately.

Wide and varied reading and thorough detailed preparation characterise all his teaching. The Staff-room in my student days, was looked upon as a sort of " Sanctum Sanctorum ", and seldom would we students dare to peep in, much less to step in, but I remember Mr. Gomathinayakam, poring intently over some book or other, on the rare occasions on which, passing through the verandah, I just glanced in. As a colleague I have had the pleasure of visiting him in his home many times, and every time I have gone there, I have found him with a book in his hands. The confirmed old bachelor that he is, he has been able to afford more time to the companionship of the " mighty minds of old ", than is possible for the College teacher living with his family.

My reference to his, " state of single blessedness ", should not lead any-one to think of him, as living like a recluse or hermit, shut up with his books most of the time. Far from it, Mr. Gomathinayakam, as he himself remarked once, loves to read " the great book of mankind " also, and gain knowledge of men and things from his own personal observation.

Again, we should not think that being a bachelor, his outlook on life would be cold and detached. Mr. Gomathinayakam on the contrary, is a man of strong affections and warm sympathies He has devoted himself all his life with cheerful willingness and a noble spirit of self-sacrifice to helping the people of his family, both older and younger folk, interesting himself actively in all their joys and sorrows.

His generosity has transcended the bounds of family, caste and creed quite often, and many a poor student, who would otherwise have had to discontinue his studies, has been helped by him to complete his collegiate education successfully. When rendering such services, he seems to be quite unconscious that he is doing anything extraordinary. One would think that he is showing the kindness more for the sake of the pleasure he himself derives from the act, than for the sake of the person he helps. In fact he brings to one's mind Cardinal Newman's description of a gentleman:—

"He makes light of favours, while he does them and seems to be receiving, while he is conferring ".

"Let not thy left hand know, what thy right hand doth ", is a Biblical injunction. Mr. Gomathinayakam's acts of kindness are done entirely in such a

spirit. If people come to know of his good deeds, surely it is not from his lips. Some years ago, on my way to Madras, a tall young man, in a Police Officer's uniform greeted me at a Railway station. As I could not recollect him immediately, he introduced himself to me, and explained how he owed his position, to the unstinted help he had received from Mr. Gomathinayakam as a poor, struggling student.

It is sad to think that veterans like Mr. Gomathinayakam and our great and noble Principal, will be leaving the College as it moves to its new Campus. Mr. Gomathinayakam however lives close-by, and I daresay, would be glad to talk about the welfare of his old students and colleagues, and the progress of the Institution, he has loved and served so loyally and devotedly with any friend who calls on him. May God grant him long life, to enjoy his well-earned rest.

Two Retiring Lecturers:

(2) SRI R. BALAKRISHNA PILLAI, By R. SESHACHALAM, M. A.,

Mr. R. Balakrishna Pillai was born in a Nayar family at Parur in the Kerala State in the beginning of this century on the 9th September 1901. Gentle by nature and by birth, he received his primary and secondary education at Parur. His parents sent him for higher studies to Brennen College, Tellicherry, where he completed his Intermediate. Mr. Balakrishna Pillai joined the History Honours course in the Maharajah's College, Trivandrum. He came off with flying colours in the Final Honours Examination which he passed in the Second class at the early age of twenty-one in 1922, annexing to himself the much coveted Sankunni Menon Gold Medal for History and R. S. Lepper Gold Medal for Economics. Then he joined the Government Law College, Trivandrum. He took his B. L. Degree in 1924.

Mr Balakrishna Pillai joined the staff of the Sri Meenakshi College, Chidambaram, the parent of the Annamalai University, as a Lecturer in History. He remained there for one year. In 1929 he entered the service of the Union Christian College, Alwaye. Subsequently after enrolling himself as a lawyer, he joined the Coimbatore Bar in 1931. In August, 1932 he joined the staff of the Hindu College, Tirunelveli, as a Lecturer in History After serving as a Lecturer for twenty-three years, Mr. Balakrishna Pillai became Head of the Department of Economics and History in July 1955 when Mr. V. Ponnuswami Pillai retired from active service in the College. He has put in 25 years of uninterrupted service as a Lecturer in this College and now he is retiring.

Mr. Balakrishna Pillai has done yeoman service to the College in the lean years when he made a good collection for the College. His unflinching loyalty to the institution is well known. The description of a true gentleman by Cardinal Newman suits Mr. Balakrishna Pillai perfectly.

All his colleagues have been struck by the geniality of his temperament, his gentleness and humility. I, for one, will say that humility is his greatest virtue. The Tamil sage Thiruvalluvar says :-

" பணியுமாம் என்றும் பெருமை சிறுமை
அணியுமாம் தன்னை வியந்து "

whenever he sees his friends agitated, or in difficulties, he always consoles them.

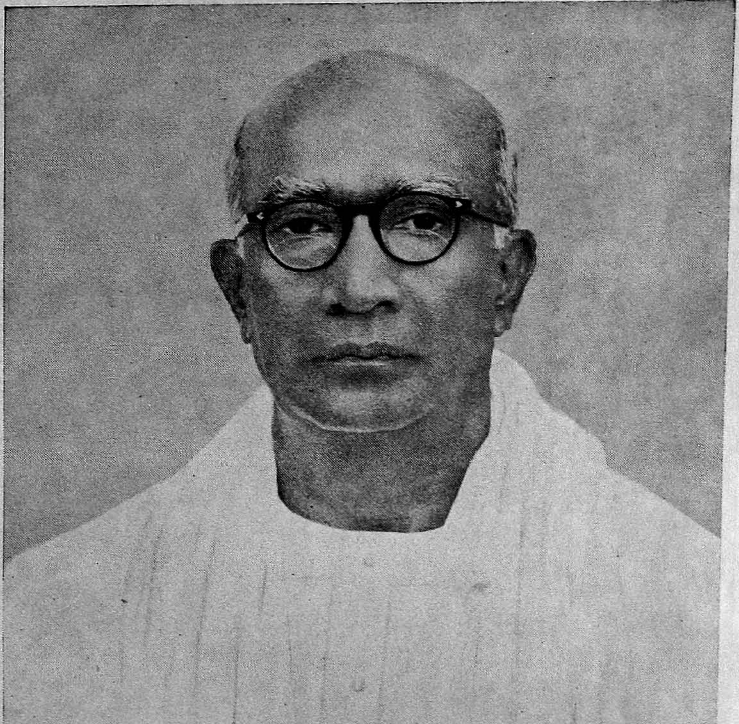

SRI V. GOMATINAYAKAM B. A.
Department of English : 1924 — 1957

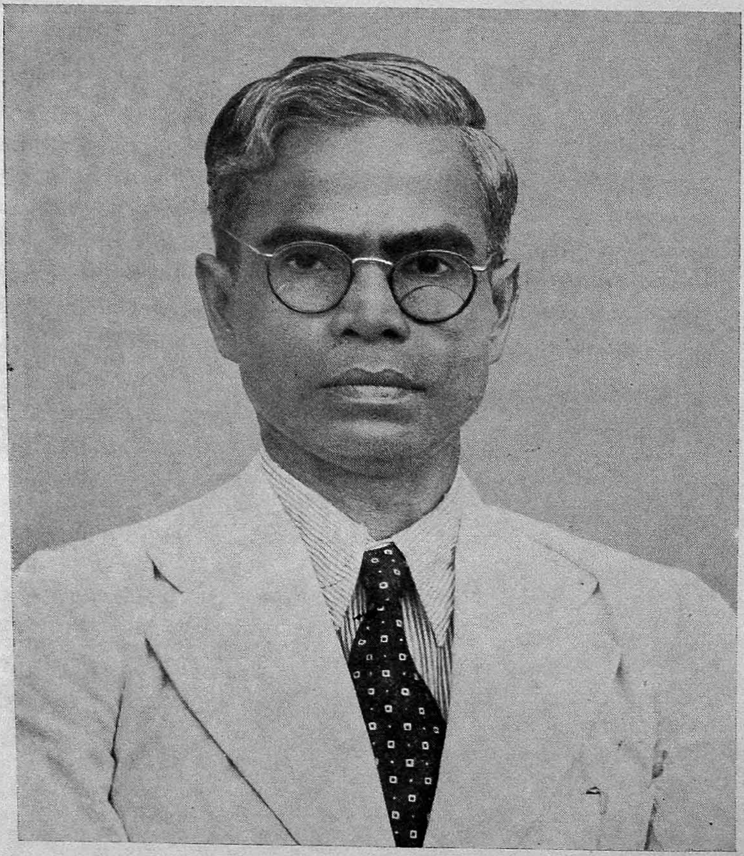

SRI R. BALAKRISHNA PILLAI, M. A., B. L.
Department of History & Economics: 1932 — 1957

He encourages his juniors He is lavish of praise. His omnivorous reading, capacious memory, dignified demeanour, mature wisdom, and winsome manners have impressed one and all who have come into contact with him. He is incapable of uttering harsh words. The qualities attributed to Raghava by Valmiki may be attributed to Mr. Balakrishna Pillai. He is *Mridhubashi, Purvabashi* and *Smithabashi* (soft speaker, first to speak and good speaker). Every word of his talk breathes sanctity of thought and purity of manners.

Mr. Balakrishna Pillai is well versed in English and in Malayalam literatures He often quotes lines from the works of Ezuttacchan, Ullur Paramesvara Iyer, Mahakavi Vallathol, and Kunjan Nambiar With equal facility he can cite whole chunks of passages from Shakespeare, Milton, Wordsworth and Burke. Though he does not claim direct acquaintance with Sanskrit, he knows Sanskrit through the medium of Malayalam. He often recites passages from Sanskrit works to the surprise of his colleagues. He is convinced that every Indian should learn Sanskrit, the classical language of India.

History is his forte. Mr. Balakrishna Pillai has changed (not of his own will) his subject of teaching frequently. He is quite at home in Constitutional History, European History, Ancient History, Modern History and Indian History, and Politics. His accumulated wisdom and his rich fund of experience have enabled him to handle his classes efficiently. Facts, dates and names are always at his finger tips. And these requisites are essential to any lecturer, particularly to a History Lecturer. He frequently summons the aid of his fervid imagination. Thus he has inspired his students with a keen interest in history. He is an epitome of learning, a veritable Golconda of information, a storehouse of knowledge.

His geniality, his delight in desultory study and his depth of scholarship have endeared him to one and all. His one motto in life which he has successfully pursued and practised is :-

> With charity towards all and
> Malice towards none.

By his long years of service he has become an institution himself. It is difficult to think of the History Department of the M. D. T. Hindu College without Mr. Balakrishna Pillai. The institution and Mr. Balakrishna Pillai are inseparable.

My only regret is that he has occupied the post of the Head of the Department only for two years. In this short period he has not only adorned the chair but has brought additional distinction to the post.

Mr. Balakrishna Pillai's silver tongue, purity of diction and modulations of voice will be ringing in his students' ears. He has grown grey in the service of this institution. He can legitimately look upon the past with pardonable pride. He has moulded the character of thousands of students who have passed out of the portals of the College. He deserves his well- earned rest. May the Almighty endow him with robust health and long life.

India's Second Five Year Plan

By S. RAMACHANDRAN, B. A. (Hons.)

"WE have completed the first stage of our journey, but must immediately start on the next", said our Prime Minister presiding over a meeting of the National Development Council. He added "Just as the flow of life is continuous, planning and development which try to regulate the flow of the life of a nation are also a continuous process; so ultimately there are no resting places in the journey we have undertaken".

The first Five Year Plan which completed its course on March 31, 1956 was therefore not an end itself. It only marked the beginning of an era of planned development; and it was to be followed by a series of Five Year Plans. The plan that was inaugurated on April 1, 1956 is thus the second in this series.

First Plan and Achievements:

The first plan was formulated at a time when the country was still dislocated by the war and partition, with inflationary pressures in the wake of the Korean War, and with shortages of food and essential raw materials. The Plan therefore aimed at correcting these imbalances and lending speed to an otherwise stagnant economy. Its central objective was to initiate a process of development which would raise living standards and open out to the people new opportunities for a richer and more varied life. The over all achievement of the Plan is reflected in an increase of some 18 per cent in the national income. The most significant advance has been registered in the field of agricultural production. Output of foodgrains has increased by 20 per cent, of cotton by 45 per cent, and of major oil seeds by 8 per cent. Over 16 million acres have been brought under irrigation through minor and major irrigation works Industrial production has increased steadily. The index number of industrial production which stood at 105 in 1950 has risen to 161 in 1955. The installed capacity of electricity has risen from 2 3 to 3·4 million kw in 1955–56 Considerable progress has been made with the restoration of railways. A large number of industrial plants like the Sindri Fertilizer Factory, the Chittaranjan Locomotive Works, the Hindustan Cables, Durgapur, Hindustan Ship-Yard, Vishakapatnam, the Integral Coach Factory, Perambur, the Hindustan Machine Tools, Mysore, the National Instruments Factory, Calcutta, and the Telephone Factory at Bangalore have gone into production. Considerable investments have also been made in the field of producer and capital goods industries in the private sector.

Existing Deficiencies:

Though on the whole, the results of the Plan seem to be satisfactory there is no gain saying the fact that there are a few shadows in the picture. The living standards in India are still among the lowest in the world. In contrast to our per capita income of 12 As. 3 Ps. a day, an American has more than Rs. 35 in his pocket. And imagine how much better an American can live. Our average intake of food is below the accepted nutritional standards. So far as cereals are concerned we are quite self-sufficient. But the supply of other foods like milk, ghee, meat, fish, eggs, fats, fruits, vegetables, and sugar of higher nutritive and protective value needs to be augmented many times, to provide a balanced diet for the people. Our consumption of cloth at 16 yards per capita is still almost at pre-war level. Egypt which is a tropical country records an annual consumption of 18 yards. The figure for the West Indies is 22 yards The position in India is evidently far from satisfactory. As regards education, at the end of the first Plan only about 40 per cent of the children between the ages of 6 and 14 went to school. According to the Directive Principles of our constitution within a period of 10 years all children below the age of 14 have to be provided with free and compulsory education. Thus, an expansion up to about 60 per per cent in the facilities for primary education has to be provided. As regards health, according to available figures, in India we have one doctor to 6300 persons. The position is far worse in rural areas with possibly one doctor to 30 or 40 thousand persons. The corresponding figure for England is one doctor to every 1000 persons. Further there is vast unemployment and under-employment in the country. Our population is growing at the rate of about 1·25 per cent or 4·5 millions per year which comes to about 12300 per day. In other words, if it takes a reader fifteen minutes to read this article, there will be about 125 more people born in India by the time its reading is finished. Considering the fact that about 40 per cent of the increase in our population represents the potential labour force, fresh employment should be found for about 1·8 million people each year which means about 4900 per day.

Objectives of the Second Plan:

The Second Five year Plan of India not only aims at overcoming these deficiencies, but also at accelerating the tempo of developments. It seeks to establish a "socialist pattern of society". It attempts to see that there is not merely an increase in National income and employment, but that the benefits of

economic development accrue more and more to the relatively less privileged classes of society, and that there is a progressive reduction in the concentration of incomes, wealth and economic power. Within this broad approach the objectives of the second Five year Plan have been formulated as follows :-

(a) a sizeable increase in National income so as to raise the standard of living in the country,

(b) rapid industrialisation with particular emphasis on the development of basic and heavy industries,

(c) a large expansion of employment opportunities and;

(d) reduction of inequalities of income and wealth and a more even distribution of economic power.

The target set for National income is for 25 per cent increase in the five years, ie. an increase of 4·6 per cent per annum. The National income computed for the year 1955—56 is Rs. 10,800 crore. At the end of the five year period it is expected to be Rs. 13,480 crore. The per capita income would be Rs. 331; in in other words, 14 As. 6 Ps. a day.

The main emphasis in the second plan is on industrialisation and the development of basic industries such as those producing iron and steel, heavy machinery, electrical equipment, basic chemicals, and on the fuller exploitation of the mineral wealth of the country. The basic industries under the plan will be developed mainly in the public sector. This has been made possible by the new Industrial Policy Resolution of the Government of India passed in April 1956. The private sector will, however, continue to have an assured place in the Plan as it had in the first "The private sector will be given a great deal of room. But it must fit in with the Plan" (J. Nehru).

"A large increase in employment opportunities must be regarded as a principal objective - the kingpin - of the second Five Year Plan". The total number of unemployed persons in both the rural and urban sectors, who will need full time employment by the end of the second Plan is about 15 million. This figure includes about 2 million jobs for the educated - about 0·55 million currently unemployed and 1·45 million expected to be added during the next five

year period. Through large investments in the public sector in basic industries and large developmental expenditure on health, education, social welfare, social security etc., the Second Plan proposes to create new employment. But the total number of jobs outside agriculture thus expected to be created is only about 8 million. In addition, full time work be available to about 1.6 million persons as a result of land reclamation, irrigation facilities, the development of plantations and horticulture etc., Fuller employment will also be provided by the programmes of development envisaged for village and small scale industries. As regards educated unemployment, it is estimated that the existing programmes of the Central and State Governments and replacements of retiring persons will be able to absorb about 1·44 million persons in new jobs. But, after all it is evident that in spite of the all out efforts of the Government the problem of unemployment and under employment will be only partially solved. A complete solution of the problem will have to await further plans.

A variety of measures fiscal, institutional and others have been contemplated in the Plan for reducing inequalities. An annual tax on wealth, taxation of gifts and capital, and taxation of higher incomes on the basis of expenditure rather than of income are some of the important measures advocated by the Planners.

Plan Outlay:

Kautilya's observation that the beginning of all things is finance has taken on a new meaning with appetites for high finance which India with the rest of the modern world has developed. As against a total outlay of only Rs. 2069 crores(later revised to Rs 2356 crores)for the first Plan, the Second Plan envisages a total expenditure of Rs. 4800 crores in the public sector and a net investment of Rs. 2400 crores in the private sector. Out of the Rs. 4800 crores, approximately Rs 1000 crores represent current expenditure on nation building activities such as health, rural development, education etc. . Among items of expenditure in the public sector agriculture and community development have been allotted Rs 568 crores, while irrigation and power get Rs. 913 crores. A sum of Rs.890 crores has been set apart for industries and mining and Rs.1385 crores for transport and communications. Social services have been sanctioned Rs. 945 crores. For miscellaneous items Rs. 99 crores has been provided. The break-down of outlay in the private sector is as follows: Organised industry and mining get

Rs. 575 crores; Plantations, electricity undertakings and transport other than railway have been allotted Rs. 125 crores; Construction is to receive Rs. 1000 crores; Agriculture, Village and Small scale industries will get Rs.300 crores; and stocks receive Rs. 400 crores.

Targets of Production and Development:

At the end of the Plan period 21 million acres of additional land are expected to be brought under irrigation. The installed capacity of elecricity is expected to increase from 3·4 to 6 9 million kw. Production of food grains is expected to rise from 65 to 75 million tons and this would make the country self-sufficient in food grains at a somewhat higher standard of consumption than at present. For cotton, sugar and oil seeds the targets have been fixed at 5·5 million bales (13 per cent), 7 1 million tons (22 per cent), and 7 million tons (27 per cent) respectively. 3800 National Extension Blocks and 1120 Community Development Blocks are to be started during the Plan period. That is, during the second Plan the entire country will be served by this movement. In the Industrial fields the Plan envisages significant improvements. Three steel plants of one million tons ingot capacity each, are to be set up. Three more fertilizer factories will be started, the capacity of the Sindri Fertilizer Factory is going to be expanded. Cement production will increase from the present level of 4·3· to 13 million tons and that of coal from 38 to 60 million tons. Besides, the Plan includes programmes of production of heavy steel forgings, castings, diesel engines, automobiles, locomotives, tractors, electric cables, electric fans, bicycles, sewing machines etc., As regards social services, by the end of the Second Plan facilities for education to 63 per cent of children in the 6 to 11 age group and 22 5 per cent of children in the 11 to 14 age group will be provided The supply of doctors, nurses etc., will be substantially stepped up Further, the public authorities are expected to construct about 1·3 million houses.

Financing the Plan:

The Commission hopes that at the existing rates of taxation it can raise Rs 350 crores and by additional taxation Rs. 450 crores. Borrowings from the public should bring forth Rs. 1200 crores The Railway's contribution to the development programme is calculated to be Rs 150 crores. Through Provident funds and other deposit heads a sum of Rs. 250 crores will be realised. Deficit

financing to the extent of Rs. 1200 crores has been contemplated. Rs. 800 crores is expected to be raised externally. This leaves a gap of Rs. 400 crores which is to be covered by additional measures to raise domestic resources.

Appreciation :

The largest question mark in the Second Plan has been in respect of the resources needed to implement it. For, the Plan is described as admittedly over ambitious and the estimates of the resources are, in fact, very much speculative. And much water has flown under the bridge after the inauguration of the Plan. As a result of the Middle East crisis not only India's, but some other countries' economic situation has worsened. We have to bring our imports through long routes and we have to pay more freight; costs have gone up. Over and above this the deterioration of our relations with certain neighbouring countries is bound to increase the expenditure on defence. Also doubts are expressed about the extent of foreign aid that we hope to receive. Under these circumstances, it is no exaggeration to say that the second Plan is beyond the country's resources and capacity and it should be revised to avert a disaster. In fact this note of warning was struck by Sri K. C. Neogy even at the very beginning in his note to the National Development Council. It is unfortunate that his reasoned protest has been a cry in the wilderness.

The Government's Industrial Policy and the intention to take a progressively larger share in business as proposed in the Second Plan have been the subjects of a hurricane of criticism. As Dr. John Mathai remarked "that the task involved in directing and focussing economic development in the country to the policy requirements of the plan are so enormous that direct participation in the ownership and management of industries, in addition to it, will place a large and unnecessary burden on the administration and financial resources of the Government". Further, it is pointed out that no failure in the private sector would ever be so calamitous from the national point of view as failure of such magnitude in the public sector. For, it would be like Samson pulling down the whole structure of the amphitheatre upon his enemies.

Another criticism voiced is regards the deficit financing proposed in the Plan. A too facile reliance on deficit financing as the "Open Sesame" which

will yield all the money required that cannot be raised through taxation or borrowing is fraught with infinite danger of which the Planning Commission is dimly conscious. It recognises that inflation should not be allowed to rear its ugly head because "Control of inflationary pressures and the maintenance of public confidence in the stability of the currency are prime requisites of a successful policy for mobilising savings". The Commission suggests the building up of buffer stocks of food grains and a readiness to make physical controls as means to combat inflation. But whether these will be adequate to keep prices in check when the Plan as a whole is so ill-balanced in regard to resources and lopsided in its emphasis on heavy industries at one end and cottage industries at the other, is extremely doubtful.

Another charge made against the Plan is as regards the new taxation proposals it contains. In certain quarters it is felt that it is unjust to implement these proposals. For as Mr. Stephen Garvin in his report on the Indian economy for the Federation of British Industries says, "India is. now, in respect of the taxation of personal incentive in industry, the most highly taxed country in the world" Moreover, there are very few countries in the world which have gone in for an annual tax on wealth because in essence it is only an additional tax on income. High inheritance and death duties might serve the purpose much better. Apart from acting as a needless additional irritant this proposal is not likely to bring in much revenue. It would be much simpler and cheaper to raise the income tax rates, if necessary, than to erect a new "engine of oppression".

But when so much is said against the Second Plan we are bound to admit the most significant fact about the Plan that it is not rigid but something essentially flexible. It is to be viewed as part of the developments to be undertaken over a long period. Work is to be undertaken on the Plan on the basis of yearly programmes to be revised from time to time in the light of economic and financial trends and progress achieved in different sectors.

Planning such as India has undertaken imposes large obligations upon the people. In fact, the Second Five Year Plan is a challenge to the Nation. Its fulfilment requires efforts on a large and organised scale. The ball has been passed to the people of India. It is for them to carry it to the goal.

Napoleon - The French Genius.

By N. NAMASIVAYAM, M. A.,

"Soldiers, you are naked and ill-fed I will lead you into the most fruitful plains in the world. Rich provinces, great cities will be in your power. There, you will find honour and fame and wealth" – so spoke Napoleon, with fire and fervour, to his shivering soldiers on the eve of his historic Italian Campaign. His words had a magic effect. Filled with seething spirit and infectious enthusiasm the soldiers marched into the dew-soaked plains of Italy and as a result victory smiled on Napoleon. That victorious maiden campaign brought him to the limelight and he was praised to the skies by all citizens of France. The distinguished statesmen of various countries vied with one another in showering encomiums upon him and the greatest part of the civilised world joined in the chorus of eulogy.

The story of Napoleon is classic. Quite contrary to our life which is "a little work, a little sleep a little love" the life of Napoleon seems to be a fascinating fairy tale that transports us to a domain of vivid and varied imagination. More or less his life reads like a legend loaded with gleaming love, glowing passion and glorious adventure. Meteoric was his rise from abyss of obscurity to the pinnacle of popularity and splendid were his military laurels. But in the last phase of his life he was the most hated figure on the earth and none, it seems, shed tears when he went into exile to St. Helena.

Napoleon was not born with a silver spoon in his mouth, nor in pinching poverty. He came of a conspicuous family of Corsica which "emerges from the bosom of the Mediterranean". Never had his childhood shown unmistakable indications of his future exaltation. While he was at school, he was a mediocre student but his one absorbing interest was politics, the technique of influence, the chess of power. The outbreak of the French Revolution afforded him the finest chances for his devouring passion, vaulting ambition and indefatigable energy He entered the French army and by dint of his extraordinary efficiency and razor-like intelligence he soon had a portion of the army under his command.

With his triumph in Italy his prestige and popularity went up. His hungry eyes fell upon Egypt – the land of the Pharaohs and Pyramids. With a view to engineering plots to pounce upon India, he attacked Egypt. Despite his military glory he was defeated by Nelson in the Battle of the Nile which

established unequivocally the supremacy of the British Navy. When Napoleon secretly escaped from Egypt and stepped into France, everything was in the welter of confusion; the Directory was very unpopular and so people were looking up to him. Emboldened by the unstinted support and unbounded encouragement given to him by the people of Paris, he dispersed the Directory, executed a *Coup d' etat* and with unanimous popular approval he became the First Consul, then made himself the First Consul for life and finally he became the Emperor of France.

Napoleon was emperor for ten years during which he won memorable battles and carried on striking military campaigns. 'Every day' Marmont writes 'he seemed to see before him a new horizon'. His brilliant victories at Marengos Ulm, Austerlitz Jena and Wagram and the sudden collapse before him of such invulnerable powers as Russia, Prussia and Austria speak volumes about his remarkable valour, extraordinary craft, Machiavellian stratagems and unimaginable tactics. In the short span of twenty years he, as Van Loon points out "fought more wars and gained more victories and marched more miles and conquered more square kilometers and killed more people and generally upset Europe to a greater extent than anybody had ever managed to do" Those famous military achievements were only passing milestones in his grand march from power to more power, from fame to more fame. As a matter of fact, he was extolled beyond limits and his fame knew no bounds. But unable was he to maintain the ascendancy of his heroism. His invasion of Spain was a gigantic mistake. When his armies invaded Spain, forced the Spaniards to recognize a king whom they disliked and massacred the masses, his unsullied glory was considerably stained and his unquestionable greatness largely mutilated. From then his reputation was irretrievably on the wane and it vanished when his expedition to Russia proved foolish and fruitless His high hopes of hammering all the European states into a homogenious whole fell flat when he was thoroughly defeated by the Great powers and sent to Elba. Nevertheless, the lust for power was still flickering in him, which induced him to slip away from Elba and to appear in France in a grand costume. He distributed flags, with the intention of seizing once again the French throne. But in Waterloo his army was shattered and he was decisively defeated by Wellington. Thus Napoleon lay crest-fallen. He was exiled to St. Helena where he lived for nearly six years brooding over the past, and he died in 1821.

To present the life-like image of this extraordinary man and to assess his personality is a difficult task not because of any lack of material but because of the very abundance of it. His magnetic personality was one of the props of his military glory. His glance, like that of Akbar the Great, was magnetic. "I have seldom drawn my sword", he said once; "I won my battles with my eyes, not with my sword". He was the idol of his soldiers in spite of the fact that he shed the blood of his soldiers like water and treated them as pawns in his game. To them he delivered many an inspiring speech which released fresh springs of hope that dispelled the dismal winter of despair and transformed them into men of unwonted courage and dogged determination. With ease and elegance he coped with the multitudinous problems that confronted him, when he shot himself up to the helm of affairs. Monuments to his statesmanship are his *Concordat* and *Code Napoleon.* Shaped and sculptured by the emperor himself, *Code Napoleon* was hailed as a masterpiece and a *magnum opus.* His *Concordat* with the Pope bridged the breach of goodwill between France and Rome. He brought about many remarkable reforms such as abolition of privileges, suppression of feudal rights, confiscation of church property and numerous others in every one of which he shed a great lustre.

Last but not least his love affairs are delightful to read. He had as many as seven loves and important of them were Josephine, a lady of bewitching charm, whom he married and Desiree, a paragon of beauty like the indescribable Imogen. "Sweet incomparable Josephine! Thousand glowing kisses to you. But you must not give kisses for they burn my blood .... I hope to cover you with a million kisses each more burning than the sun of the Equator. I want you in my heart, in my arms" – such extracts from his love-letters, bear eloquent testimony to the genuine love of the love-sick Napoleon for the lovely Josephine.

To sum up, Napoleon strode through politics like a Colossus, constant in his views and superstitious in character like Julius Caesar, aggressive and ambitious like Alexander the Great, lewd and licentious like Nero and fell from power like Satan. What brought him to the fore was his unsurpassed military prowess coupled with unlimited passion for power and what brought him to his inglorious end was his ruthless despotism blended with bellicosity. At the beginning of his career his star was at the zenith shining with scintillating brilliance but

at the end it was nowhere in the firmament. To what extent Napoleon, once the subject of adulation, was defamed, we can well imagine from the following lines of Shelley on the fall of Napoleon:

"I know
Too late, since thou and France are in the dust
That virtue owns a more eternal foe
Than Force or Fraud: old custom, legal crime,
And bloody Faith the foulest birth of Time".

The fascinating as well as tragic story of Napoleon is probably unexampled in the whole of history.

Silver Jubilee of Mr. Gnanamuttu's Principalship. University Celebration.

By AN EYE WITNESS

THE 9th of July 1956 may be looked upon as a Red letter day in the annals of the Hindu College since our Principal's Silver Jubilee was celebrated in a unique style by the Vice-Chancellor and Members of the Syndicate at the Senate House, Madras.

It was a large and distinguished gathering of Educationists, Members of the Senate, of the Academic Council and other University Authorities. They had assembled in the historic Senate House in response to an invitation which ran thus:-

To Felicitate
Sri ALEXANDER GNANAMUTTU, M A.,
on the occasion of his completion of 25 years of Principalship of the
M D. T. Hindu College, Tirunelveli.
The Vice-Chancellor & Members of the Syndicate of the
UNIVERSITY of MADRAS
request your presence at a
PUBLIC MEETING
at the Senate House, Madras,
at 5-30 p m. on Monday the 9th July 1956

His Excellency Shri SRI PRAKASA
has graciously consented to preside

Punctually at 5-30 p m. the function began with the Vice-Chancellor Dr. Sir A. Lakshmanaswamy Mudaliar, welcoming the Chancellor and the Chief Guest in the following words:-

Mr. Chancellor,

It is no conventional phraseology that I use when I state that my colleagues on the Syndicate and myself are deeply beholden to you for so readily accepting our invitation to be present here to-day and to participate in this

SILVER JUBILEE

H. E. SHRI SRI PRAKASA ADDRESSING THE GATHERING

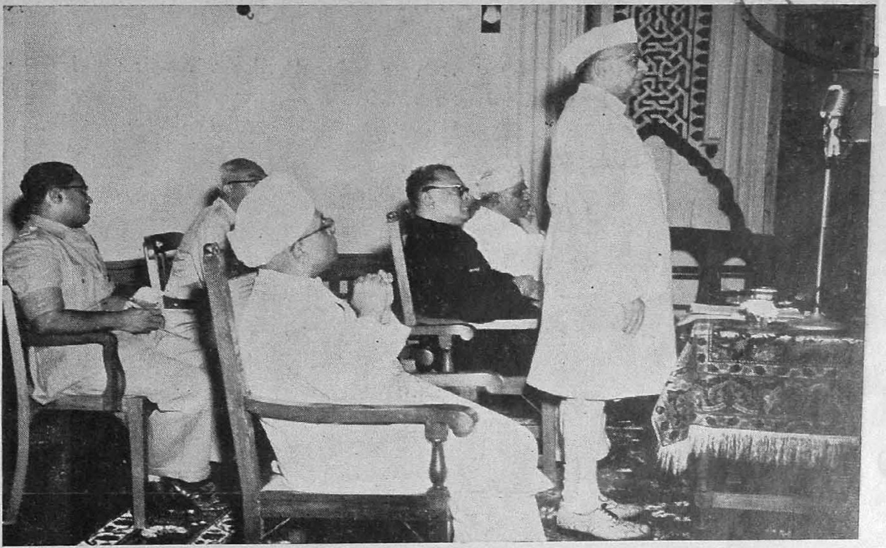

THE VICE CHANCELLOR ADDRESSING

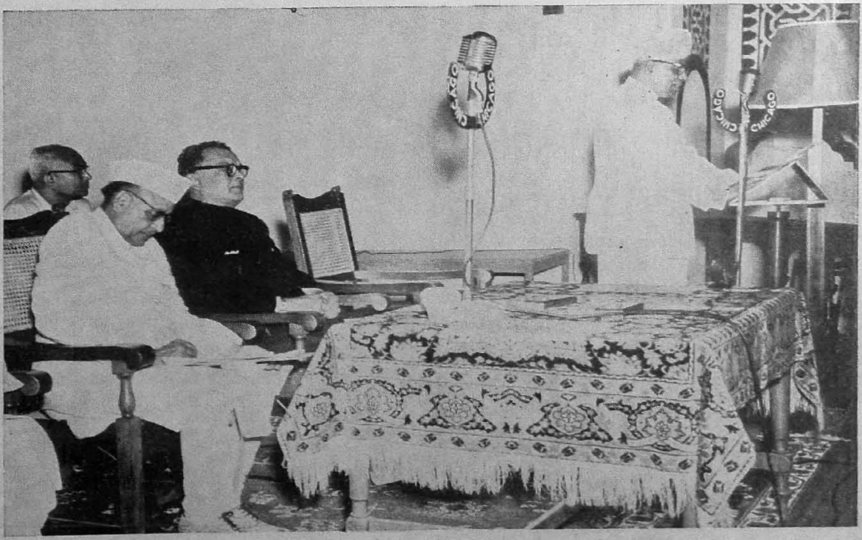

PRINCIPAL GNANAMUTTU REPLIES

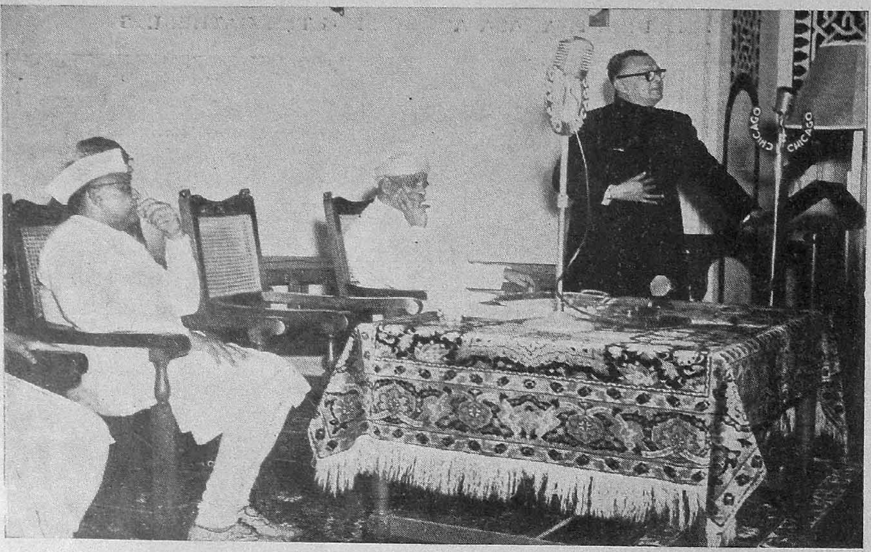

THE PRESENTATION OF A SILVER PLAQUE

function. This is not the occasion nor is it the suitable time for me to refer to the eminent services you have rendered to the University as Chancellor; that privilege and that honour I hope I shall be given the opportunity to claim at a later date and before even a more representative gathering.

To-day, we have met to felicitate *a distinguished colleague of ours who has created a record in this University and who has thus earned the tributes that we of the University are anxious to pay him.* A couple of months ago, an article appeared in a College Magazine which attracted our attention. And I must plead guilty to the fact that not till then were we aware that here was a gentleman who had served the institution with which he has so long and so honourably been connected for 25 years as a Principal of a First Grade College. I venture to state that *this is a record which has not been reached in this University.* When I look back upon my term of office as a Principal of a College for a period of four years, my pride has been humbled and I feel myself a Lilliputian when I compare myself to my friend and stand by his side. Yet another significant fact may perhaps be mentioned in passing. The College with which Mr. Gnanamuttu has been associated is called the M. D. T. Hindu College and is under Hindu management, *But though he does not belong to that faith, no one has worked so hard for the promotion of the welfare of the College, no one has made such personal sacrifice to promote the interests of the institution as our chief guest.* From a personal knowledge of the ups and downs that that College has had to face, I may be permitted to state that his work, not merely in the academic field but in the promotion of the material resources needed for the efficiency of that college, is beyond all praise. I may hasten to add that the management deserves also special mention for the support given to the Principal in his arduous labours. It is my hope and sincere desire that whatever changes the Management may undergo, it will always cherish with gratitude the services rendered by its Principal for quarter of a century and give him every help and support in his laudable endeavours to promote the true interests of the College.

Mr. Chancellor, an occasion such as this naturally leads me to a contemplation of the problems that face educationists in our country to-day and particularly, Principals of Colleges on whom the main responsibility for the successful working and progress of our educational institutions rests. There is at present a ferment in education everywhere. Nowhere is this ferment more in evidence than in our Country -- Educationists do appreciate the fact that a country which has recently

become independent must face more problems than other countries have to nor can it be denied that a nascent demcoracy, ushered into existence under the widest possible franchise with significant rapidity, should be anxious to exercise its recently acquired power and influence and make radical changes to root out what it considers as outmoded features of education. If it is realised further that the one field that lends itself easily to every individual to voice his views, whatever his connection be with the institutions concerned, is education. To-day, therefore, we find this phenomenon more in evidence in the sphere of education than in any other sphere. Drastic changes are advocated; new theories are pushed forward and many suggestions made to reform education at all levels. As educationists, it should be our endeavour to take due note of any suggestions and study them carefully from whatever quarter they may be made. While being receptive to new ideas, it must at the same time be made clear that it is the educators that have to bear the responsibility and burden for implementing any changes such as may ultimately be decided on. The very success of all such endeavours depends on the Professors and particularly, the heads of educational institutions. I should like on this occasion to pay a just tribute to them for their silent, unostentatious and devoted services to the cause of education in this University despite the criticisms that are heaped in plenty and the conditions under which these eminent persons have to work.

Our cheif guest is indeed a worthy example of that fraternity. To them, the University owes a debt of gratitude for all that they have done and it looks forward with hope and confidence to them as to nobody else to maintain its reputation, its integrity and the useful part it expects to play in the wider spheres of national renaissance.

Mr. Chancellor, if on an occasion like this, I am tempted to touch on the place of Universities in the body politic, their role in the national and international planes, it is because of the conviction that no institution has a more important and permanent place than the University in the life of any nation. History abounds in instances where cataclysmic changes have taken place in several countries the world over. More recently, perhaps changes which could never have been dreamt of by the generation of the Victorian era have occurred everywhere. Whatever those changes may be, however revolutionary those transformations might have been, in whatever manner society might have been completely altered in shape, the one factor that has been constant through the ages, the one

significent type of institution that has been kept alive in the University in every country where the goddess of learning is worshipped. There have been many ups and downs in many countries of the world. Parties have come and gone; parliaments have changed beyond shape. If to-day, England, for instance, is what it is, it is because of the great Univarsities which have shed light and lustre on the country and I venture to state that it is the great centres of learning, Oxford and Cambridge, Glasgow and Aberdeen, London and Edinburgh, that have contributed and still contribute to the reshaping of the nation through all its many vicissitudes.

Within the last 50 years, another European nation has gone through many remarkable and not too happy experiences. It is not Bismark that is responsible for the revitalising of Germany. Kings and crowns have tumbled to the dust; dictators have gone their way, effaced within a few short years:-

> Iram indeed is gone with all its Rose,
> And Jamshyd's Sev'n-ring'd cup where
> no one knows;
> But still the Vine her ancient Ruby yields,
> And still a Garden by the Water blows.

Many events have taken place but, if to-day, the German nation is once more trying to be what it was, it is the great Universities such as Heidelburg and Gottengen, Bonn and Studgart that can be said to be instrumental in the revitalising of the nation. And so it is in every country in the world.

Nay more. It is to the Universities that ultimately the public have to look to maintain those high ideals of human liberty, freedom of speech and the respect for the great verities of life without which human nature would be no different from that of the animal kingdom. I vividly remember, sir, the hysteria that overtook many people two years ago in a great nation, the awful state of mind that existed then with many intellectuals, the fear complex that seized many a person. It was when Mac Carthyism was at its highest, when a person felt not free to express himself. It was in those dark hours that the Universities of the great country of United States stood out boldly and it is the Professors there that made a remarkable and significant contribution to freedom of speech, to bringing back to normalcy the rather excited, hysterical mood of the country.

Who can forget, throughout the history of the United States, the contributions made by the Universities of Yale and Harvard, of Columbia and Stanford and many others in the wake of whose clarion call the nation once more realised where sanity lay.

I can go on with such instances but my main purpose is to state - not in exaggerated language but in plain truth - that if the Universities of any country were suppressed, if their progress in every direction, consistently with the observance of the fundamental laws of the country, were impeded, it is not the Universities that will suffer but the entire nation. It is true that in view of the many changes that are taking place in several countries, the Universities have had sometimes to bend low; but if they keep to their ideals, sooner or later - sooner rather than later - their worth will be appreciated.

Mr. Chancellor, when I refer to the Universities, it is not to the massive or imposing buildings that may have been erected but it is to the silent work of those who have, with a devotion truly worthy of their profession, given of their best to the cause of learning. I was privileged, not as you were, to study in the ancient University of Oxford or Cambridge, but to spend a week at each of these places as a delegate of a conference housed in those famous Halls where for centuries the young men of the nation had been nurtured. The very atmosphere gave a glow of pride and satisfaction to one who had always looked to the Universities as the greatest and most beneficent institutions any country can boast of. There is "a Providence that shapes our ends, rough hew them how we may".

It has been my privilege to be actively associated with this University since 1923; and, during this third of a century, I have had unique opportunities of not merely serving in this University but also of coming into contact with many other Universities in my own country and in fields far and wide. But as age creeps on and as the shadows of the evening are falling fast, I must confess that that buoyancy and hope in the future of Indian Universities that I cherished at an earlier period have somehow not been kept up. I confess frankly to a feeling of pessimism about the future of Indian Universities in general. This may be a passing phase and I hope and trust it is. But when I go round the country and see the state of affairs in many a University and when I recapitulate what those very Universities were a decade or two ago, a sense of depression arises which it would be idle to conceal.

To-day, there is a great deal of talk about indiscipline among students and many a remedy has been suggested to remove this spirit of indiscipline. There are those who believe that if only money is spent, indiscipline will disappear. And the estimates are in lakhs of rupees. I feel grateful to the authorities concerned that recently steps have been taken for promoting those social amenities so essential for the welfare of our student population. I am grateful – deeply grateful – to the Ministry of Education in the Centre and the State Ministry for all that they are doing in this direction. But discipline is a thing that cannot be purchased and, if discipline in the students is not all that it ought to be, may we not ask ourselves the question: why indiscipline is more rampant in certain parts of India than in others and to what extent the indiscipline in the body politic has a bearing on the indiscipline of students? *Here is a Principal from a College in the remote South where no act of indiscipline has ever been brought to the notice of the University.* And from what I know, I can vouchsafe for the fact that never has there been any cause for anxiety on the part of the University in regard to any indiscipline among the students there. So it is with many other educational institutions connected with this University. Let me frankly state that the credit for that goes to the Professors and the Principals of the colleges and we are deeply beholden in the University that they have, at all times, shown by their disciplined conduct, by the interest that they have evinced in their students, by the care and devotion with which they have addressed themselves to their duties, that here is the real, significant cause for the maintenance of discipline among students And so it is that on this occasion, *we pay our tribute to a Principal whose sense of discipline, whose knowledge of students' conduct and behaviour, has earned for him the gratitude not merely of his students but of those connected with educational institutions.* I do not suggest that he is the lone star in this respect for I have many in view who have been examplars in this direction.

Mr. Chancellor, I must be forgiven for having taken sometime but unfortunately one does get into a reminiscent mood on such occasions and I am afraid I have committed that indiscretion. It is to all of us a matter of great satisfaction that you, Sir, have so kindly consented to be present on this occasion. May I, on behalf of all those present, request you to kindly present this souvenir as a small token of our affection and regard to Principal Gnanamuttu on the occasion of the Silver Jubilee celebration of his Principalship?

The Chancellor, His Excellency Shri Prakasa, after presenting a magnificent Silver Plaque – "a token of affection and regard" to Mr. Gnanamuttu said that the Madras University appeared to be an ideal one and it was to the Vice-Chancellor to whom all the credit should go for the excellent discipline among the students of the University. He knew many Principals who were Christians and had done great services to Hindu Institutions, maintained personal touch with students and established great traditions.

Referring to the services of Mr. Gnanamuttu, he said he had been struck by many things in his life. *He had tried earlier for civil services where he fortunately failed to get in as otherwise they would have lost a great educationist and a valuable Principal. Though he was a Christian, he had given his best to a Hindu College.* Religion, if any-thing, should make people broad-minded and tolerant, the Governor added.

Mr. Sri Prakasa also referred to the many-sided qualities of Mr. Gnanamuttu which had endeared him to the students. In this connection, he said that the only way of solving the problem of indiscipline was for the professor to keep a personal touch with his students. "There is no other way and in India particularly, we greatly need this personal touch".

Referring to the importance of Universities in shaping the national life of the country, the Governor said there was no doubt that it was in the Universities "where all the great leaders in every department of national life have got to be found". Principals like Mr. Gnanamuttu could come to the country's help by moulding out great personalities. Unless educational institutions woke up to their duties in the changing conditions, they would only land on a generation where men and women would find themselves out of place in society.

It was now the turn of the Chief Guest and he spoke thus:-

Mr. Chancellor, Ladies and Gentlemen,

Just a couple of months ago, when I was talking to the Vice-Chancellor in his office, in came my friend and colleague, Mr. Balasubrahmanya Iyer who beamingly asked the Vice-Chancellor: 'Dont you know that our friend has completed 25 years' of Principalship?" and then explained how he gained that information from an issue of my College Magazine.

Twenty five years! repeated the Vice Chancellor, in mild astonishment. That's something great. That is rare. That record should be properly celebrated. The impression that I then received was that it was all a joke - a huge joke and I felt that the matter had ended there.

A few weeks ago, when there was an urgent meeting of the Syndicate at Kodaikanal, a meeting which unfortunately I could not attend, the Vice Chancellor and my colleagues on the Syndicate had solemnly conspired to get up a public function in the Senate House under the Presidency of the Chancellor, H E. the Governor to felicitate me on the Silver Jubilee of my Principalship. That in brief, Ladies and Gentlemen, is the history of this function from which I could not wriggle out.

Mr. Chancellor and friends, you can never picture to yourself a man placed in a more embarrassing situation than the person who is now talking to you. When I find myself sandwiched between the Chancellor and the Vice Chancellor, I feel, hefty as I am, to be a Lilliputian pigmy between two Brobdingnagian Intellectuals and made to hear tributes of praise which I least deserve.

This is no doubt a rare function, a unique function got up to honour a Principal, in a remote corner in the State of Madras on the completion of a quarter century of custodianship of a College. Twenty five years as Principal, twenty five years as Principal of a First Grade College, twenty five years as the Christian Principal of a Hindu Institution, may impress you as a striking and phenomenal record. It is certainly a big slice in the span of life as envisaged by the Psalmist of the Bible., but to me these long years have rolled away all too quickly and I am inclined to look upon this quarter of a century of darkness and light as a long drawn melody, with variations; with some jarring notes in between. Down in 1932. when, obeying the order of the late Sir Kumaraswamy Reddiar (then Minister for Education and for a long time connected with the Hindu College as its Secretary) when I accepted the Principalship. I felt that a very heavy burden had been placed on very young and weak shoulders. That time honoured Institution was then on the verge of a collapse, it was on the rocks, and financially we were in the dumps. Salaries had remained unpaid for months, unpaid bills were too many and too heavy, the strength of the College had reached its *nadir* and friends and

sympathisers were all too few, as is usually the case with all those who are down and out in life. It was then that I had to put my shoulder to the wheel along with a devoted band of henchmen, the members of my Staff, and worked unceasingly, unflinchingly with a set jaw for over half a dozen years and finally succeeded in reviving an Institution which had been given up as lost, With the beggar's bowl, we started a door to door collection campaign, we worked on half rations, quarter rations and sometimes no rations at all but ultimately, after years' of painful struggle, we emerged out of the valley of humiliation, of starvation, of gloom, of bitterness, of tears. It was exemplary team work, it was an exilarating experience. During those long years of courageous struggle and sacrifice and for many years thereafter, if there was one man on the Syndicate on whom I relied with implicit confidence, for help, guidance, encouragement and support, it was the present Vice Chancellor of our University. Always kind, always sympathetic, always helpful, he whole heartedly championed the cause of the College and time and again when the Institution was threatened with disaffiliation, he influenced the Syndicate to give extension after extension of time to build up our endowment Fund. Of the Herculean Roman, Mark Antony, it was said that he was the "Arm and Burgonet of men"; of Dr. A. L. Mudaliar, it may be said that he was the Arm and Burgonet of the Hindu College as he is even to-day the arm and burgonet of every Institution affiliated to the University of Madras. (*Applause.*) As one who had come in close contact with our Internationally known and popular Vice Chancellor, I am sure you will agree with me when I say that it is a thrilling experience and a wonderfnl inspiration to work with him and to work under him, Right through the last quarter of a century, he has been the armourer of my heart, he has been my friend, philosopher and guide, as he has been to many and many who had come under his magnetic influence, may be inclined to say in all humility, using biblical phraseology that they are unworthy to unloose the latchet of his shoes.

Right from the beginning of my Principalship, from the days of small things, I looked upon myself as a labourer working in the Lord's Vineyard - a labourer to whom God had entrusted just two talents and no more - the talents of diligence and honesty. By the full and proper use of these god given talents, my work for the Hindu College met with some measure of success and it is my implicit belief - a belief based on experience - that all Principals and all teachers of our University can meet with success in life by the proper use of those talents.

RELINQUISHING OFFICE AFTER A QUARTER CENTURY OF PRINCIPALSHIP

ALEXANDER GNANAMUTTU

SILVER JUBILEE

TOKENS OF "AFFECTION & REGARD"

(1) Presented by the Managing Committee. (2) Presented by the Syndicate of the University of Madras. (3) Presented by Mrs. P. Diraviyam Pillai.

Twenty five years are gone; I look upon myself as part and parcel of the Hindu College. What the future has in store for me I do not know. Prominent mention has been made of some qualities which I am supposed to possess; what I am really and painfully conscious of are my faults, my defects, and my short comings; hence I keep on offering to God every day this little prayer: "Lord forgive what I have been, sanctify what I am and order what I shall be."

Let me from the depths of my heart thank the Vice Chancellor and my colleagues on the Syndicate for the honour they have done me this afternoon, then the Chancellor for so graciously presiding at this function and for having said such nice things about me and lastly let me thank you all ladies and gentlemen for gracing this occasion with your presence.

The function came to a close with a vote of thanks proposed by Mr. K. Balasubrahmanya Iyer who said that by honouring Mr. Gnanamuttu, they were honouring the entire fraternity of Principals. He also paid a tribute to Dr A. L. Mudaliar who maintained democratic traditions in the University.

Innumerable Messages were received from friends and well wishers of Mr. Gnanamuttu all over the State of Madras.

The Cheated Doctor

By
R. SULINAYAGAM
Pre-University Class

The whole country was getting agog to hear the name of Muthu. He was a doctor *cum* magician. He had gone to London. He could transfer one's disease to another Man. But he was cheated by a widow.

A widow came to him once. She complained of stomach ache. Then the doctor told her to fetch a person who would willingly receive her disease. The woman did not know any body there, because she was new to that city. She requested the doctor's servant to help her. She gave him a lot of money and promised to give him more when her malady was cured.

The poor servant did not know her. But he was a good man. And he was very poor. The doctor did not object. As soon as her disease was transferred, she bade farewell to them. The servant did not feel any pain in his stomach and he was glad for there was money in his pocket.

After some months the servant came and told the doctor that he was feeling a little pain in his stomach. So the doctor gave him some medicine. But it had no effect. The doctor prescribed several medicines, to no purpose. Then the doctor wanted the servant to be X-rayed.

The doctor was shocked to see the X-ray film.

He cried, "Alas! I never thought that the woman was pregnant".

The servant asked, " What do you mean, Sir? "

" You are going to be the Mother of a Child ! ".

Science and Religion

By
S. RENGACHARI, B. A.,

Science and Religion apparently propound theories that are at variance with each other. Science advocates a rational approach in grappling with the problems confronting humanity whereas religion enjoins implicit faith in its doctrines as a means of attaining salvation. Science rejects anything that does not stand the touchstone of reason as spurious, while religion incorporates in its inflexible constitution many beliefs and practices that sound fantastic and preposterous. Religion imposes shackles on human mind, cripples intellectual thinking, maims reasoning faculties and warps judgment. Socially it disdains the world, branding it as an illusion or Maya; and if at all it evinces interest in it, it is only to defend the *status quo* and justify the existing wrongs and evils. On the other hand, science inculcates a spirit of enquiry and a sense of curiosity and stimulates human imagination. It promises to offer a panacea for all the maladies afflicting mankind and make the earth a veritable Paradise.

The antagonism between science and religion was brought to light by Copernicus and Galileo who proved that the earth was not the centre of the system but a small planet revolving round the sun in a vast space of infinite distances. It became more accentuated when Darwin hurled a bombshell among his contemporaries by the publication of his book, "The Origin of the Species". It was a knock–out blow for religion and cut the ground from under the feet of those who pinned their faith in Revelation. He demolished their edifice by demonstrating that the creation of man was not a miracle as it was claimed to be but only a link in the long and ordered chain of causes and effects. Man was lowered down to the level of a degenerate descendant of an anthropoid ape. Thus Darwin dethroned man from his lofty position as ' the crown and roof of things" and jettisoned the time–honoured notion that "God created man in his own image". Since then people awoke from intellectual and political lethargy and got into the habit of examining every belief and tradition before they accepted conclusions and spurned away those that did not correspond to facts. The mandate, "Thou shalt not attempt to know these high mysteries", which had been held sacred and inviolable, was pooh-poohed by the subsequent generations that began to have a thirst for knowledge. Religious enquiry which had been dominating the minds of a large number of people was discarded by the intelligentia in favour of other courses which paid handsome dividends by adding to the comforts of human existence.

At the same time the Industrial Revolution that galvanised England in particular and Europe in general with a nascent spirit opened up new avenues for enterprising and moneyed men. When the scientific technique was applied to it, it attracted talented and brainy persons. As a result, in the nineteenth century people belonging to the higher strata of society were weaned away from their preoccupation in religion and embarked on the exploration of other fields of knowledge having direct bearing on the life of this world.

One of the offshoots of the impact of science is a school of psychology that maintains that the attitude of some of the mystics towards heaven and salvation is only a return to their own intrauterine life where they were nourished by unseen external forces. Abnormal psychology throws a flood of light on the miracle and the extraordinary mental and physiological phenomena of dissociation which priestly classes had been trading upon. One of the remarkable contributions of modern psychology is the masterly elucidation of the portion of the mind called hinterland which is coextensive and coexisting with life from the moment of its defunction. "The recorded experiences of the mystics are dismissed as manifestations of hysteria, semnambulism, cataleptic conditions of various sorts or atavistic throw backs to such phenomena as suspended animation or hibernation". Even the marks that appear on the bodies of some saints in their religious ecstasy can be ascribed to allergic conditions.

Focussing our searchlight on the medical sphere, we witness the tremendous stride that has been made since the days when ailing 'patients' repaired to a wizard or witch quack and drank the medicine given by him while he chanted incantation. Feasibility of cardiac operations, plastic surgery and invention of 'wonder drugs' are likely to give man longevity.

We can go on enumerating the benefits accrued from science and its influence on all fields of human activities but it will suffice to say that it has changed our views radically, affected our daily life enormously and made the earthly existence comfortable, reducing to a considerable extent "the weariness, the fever and the fret". We today plume on our scientific achievements, technological equipment and organisation. We have, in abundant measure the moral qualities of discipline, loyalty, daring and spirit of sacrifice. Never was our social conscience more alive and never was our desire for peace more ardent. Nevertheless, a void is discernible-even to a superficial eye. Something, somewhere is wrong,

The political horizon is darkened with the clouds of jealousy, distrust and fear. The fate of humanity is hanging in a balance. Man has not yet refrained from offering oblations at the altar of Mars. Science which he nurtured and promoted, threatens to turn out to be a Frankenstein monster that may annihilate the whole world with one mighty blow; for it has invested man with an inordinate capacity for destruction by bestowing upon him dangerous nuclear weapons. It has not fostered in him *savoir faire* that will help him to distinguish good from evil but has nourished the imp in him which he has inherited from his arboreal ancestors. It has begotten a materialism that has invaded all aspects of human activities. That is why even a slight agitation in Gautemala or Indo-China flutters the dove-cots of the Chancellories of the world.

We hear distinctly a discordant note in the symphony of modern civilisation. It is a soulless fabric where human personality is not recognised. The spirit of man is strait-jacketed within the trammels of inelastic routine. He is reduced to a robot destitute of emotions. He is just a cog in the machine where his individuality is effaced – an insignificant creature among the mutilated multitude of men fastened to the political and commercial treadmill of society. Rigid industrialisation has macadamised modern life into a dull aching uniformity.

A question naturally rises – how can these ills be cured? As Dr. S. Radhakrishnan observes, " What we need is not more knowledge or more organisation, it is not even more discipline or more obedience but the spirit of religion, a recognition of these supreme ends of life to which science and organisation, discipline and obedience are to be "harnessed ". Science and its inventions are concerned with the organisation of the outward living. They help to remove the hindrances to good but do not create it. They tell us how to prolong life, diminish illness, augment wealth and leisure but they do not instruct us what to do with life and leisure, health and wealth. Plato says, "It is not the life of knowledge not even if it includes all the science that creates happiness and well-being but a single branch of knowledge – the science of good and evil. Without this medicine would still be able to give us health, seamanship would save lives at sea and strategy win battles but without the knowledge of good and evil the use and the excellence of these sciences will be found to fail us ". Such a knowledge of good and evil can be infused only by true spirit of religion.

By religion I do not mean institutional and dogmatic religion which is insensitive to human ills and social crimes or which is nothing but magic or

witchcraft, quackery or superstition. We live in an age of science and in an age of humanism. Religions which engender faction and discord, which fail to foster unity, understanding and coherence do not appeal to us. The spirit of science which we have imbibed must lead to the refinement of religion.

Even leading scientists like Aldous Huxley, Haldane and Planck recognise the value of religious spirit and acknowledge the fact that there is an invisible supernatural power ruling the cosmos. Modern physics is ripping off one veil after another, showing us a world of abstractions, matter becoming energy and energy itself becoming wave motion, a mere mathematical notion without form or substance. Scientists are convinced that what we are presented with imperfect instruments is a mere cross-section of theworld of reality, a distorted picture woven by an incipient intelligence Bergeson has come out with his theory of creative Evolution, which is really a going back to Hamlet's thesis – " there is a divinity that shapes our ends, rough hew them how he will ". Albert Einstein observes in "The World As I see it " – "Religious feeling takes the form of a rapturous amazement at the harmony of natural law which reveals an intelligence of such uperiority that, compared with it, all the systematic thinking and acting of human beings is an utterly insignificant reflection This feeling is the guiding principle of his life and work in so far as he succeeds in keeping himself from the shackles of selfish desire. It is beyond question closely akin to that which has possessed the religious geniuses of all ages ".

The accent of true religious spirit is on love and truth. Religion is a tone, a temper, an atmosphere charged with belief in the reality of spiritual life. A clear grasping of the intrinsic worth of religion can temper science and a harmonious blending of the both will pave the way for a better world.

THE ATHLETIC ASSOCIATION
1956 — 57

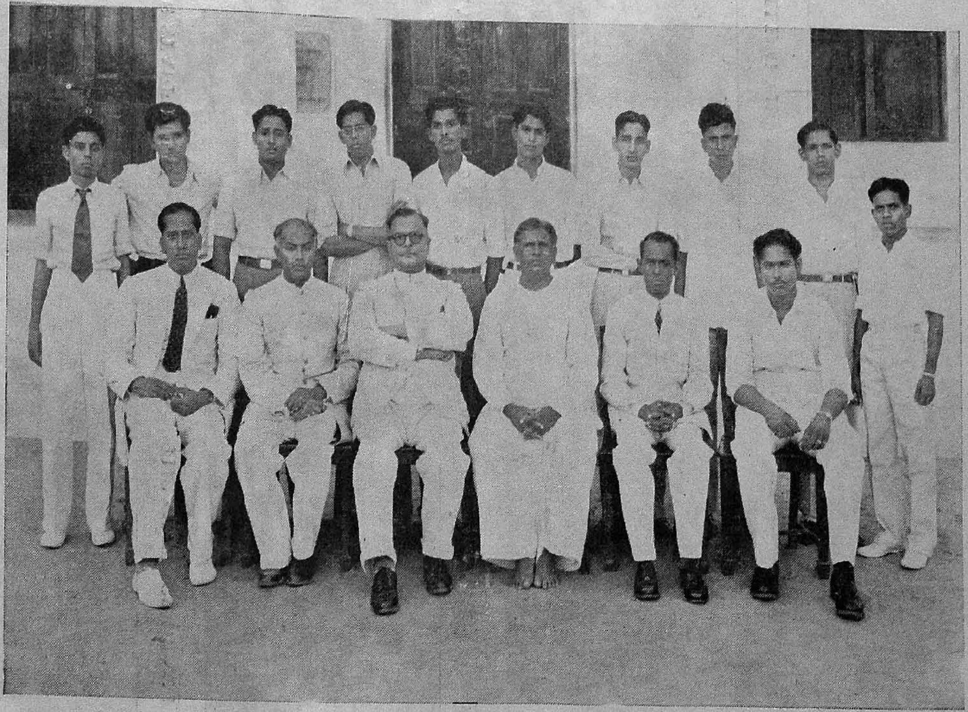

OUR SPORTS FOLIO

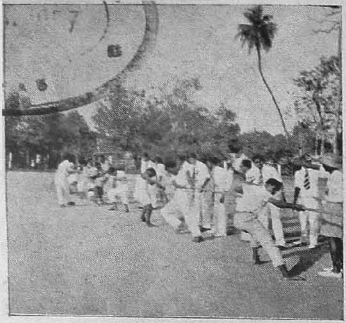

THE STAFF PULL

THE OBSTACLE RACE

BREAKING THE POT

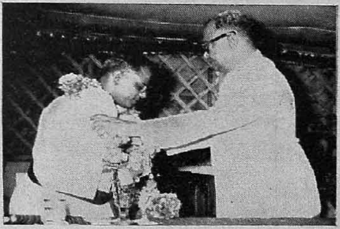

THE PRESIDENT GARLANDED

ROLLING THE DRUM

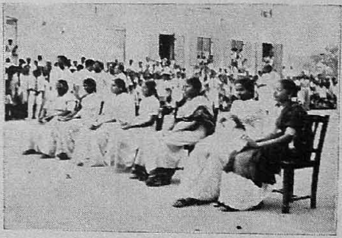

THE GYMKHANA EVENT

ON THE VICTORY STAND

A SECTION OF THE SPECTATORS

— Photos by Muthuvel & Natarajan

G. மணவாளசாமி,
2-ம் வகுப்பு

கலி விருத்தம்

1. தேன் பிலிற்றும் தருக்கள்நின் றிருபுறமும் மலர் சொரிய
வான் கருணைப் பெருக்கைப்போல் வருபொருநை வளர் சுரந்து
நான் மறையோர் நவின்றேத்த நலன்தரு நற் புனல் பெருக்கி
பான் மொழிசேர் தமிழ்ப்பாவை தனை நிகர்த்து விளங் கினதே !

2. கரும்புடைந்த சாறென்பேன் கனிதந்த தேனென்பேன்
விரும்பு நங்கை நகை யென்பேன் முனிதந்த தமிழென்பேன்
அருள் நிறைந்தோர் மணமென்பேன் இனி எந்த உரை சொல்வேன் ?
துரும்பனையேன் நினைக்கின்றேன் பனிதந்த கங்கையோ ?

3. பொன் திணிந்து புனல் பெருக்கும் பொருநை நதித்திருக்கரையில்
அன்றிருந்து புகழ் வளர்க்கும் அருமை மிகு பெரு நகராம்
பண்டிருந்தே வளர்ந் திருக்கும் அதன் சீர்த்தி தலப்புராணம்
கண்டிருந்தோ ரறிவரன்றி அயலாரும் அறிவரம்மா !

வேறு — கலி விருத்தம்

4. திரு வளரும் அந் நகரில் பெருஞ்செல்வர் பலருளரால்
கருவினிலே திருஉடைய கவிகளுமே தோன்றினரால்
மருவின்றிப் பழங்குடியில் மதிப்புடையோர் வாழ்ந்தனரால்
பொருவின்றிப் புகழ்நெல்லை பொங்குபல நலமுடைத்தே !

5. தென்னாட்டுச் சிதம்பரனார் தேசிய வரகவியார் சிறந்தார் பல்லோரும்
முன்னாட்க லைகளிலே பயின்றறிஞர் புகழநின்றார் மறந்தோ மன்னாரை
பின்னாளில் பெருங்கலைஞர் மிகப்பலரைப் பீடுடனே தரப்பெற்றோ மன்றோ
என்னாளு இவ்விந்துக் கலைக்கழகம் கவின்மிக் கோங்க வாழ்ந்திடுவோம்

வேறு

6. அந்நாளில் அருந்தலைவர் ஞானமுத்து பெரும் பாடுபட்டதனா லன்றோ நாம்
இந்நாளில் அறிவுக்குப் பஞ்சமின்றி அயலிடமும் அணுகாமல் அயர்வின்றி
அந்தமிலாக் கணிதத்தைப் பொருளியலை ஆங்கிலத்தை அருந்தமிழை அறிவியலைப்
பொன்னான கட்டிடத்தில் புத்துணர்ச்சி எழுவதாகிப் பொற்புடனே கற்கின்றோம்

வேறு

7. கலைபுலவும் கற்றுணர்ந்தோன் பலவிதமாங் கேள்வியுளான் படித்தவற்றை
மலைதலின்றி மாணவர்க்கு வழங்குமுறை தெரிந்துள்ளார் வனப்புடையார்
நிலைபெறுமிக் கலைகழகம் நினைப்பின்மேற் சிறப்படையச் செயலாற்றும்
தலைவரவர் ஞானமுத்தவர்கள் தரணியிலே நீடுழி வாழ்ந்திடவே !

பழிக்குப் பழி

கு. கணபதி
(இரண்டாம் வகுப்பு)
தனித் தமிழ் பிரிவு

மன்னன் தகீர் மன நிம்மதியற்று தன் படுக்கையை விட்டு எழுந்தான். உறக்கம் வரவில்லை. மேல்மாடிக்குச் சென்று உலாவிவர எண்ணினான். மாடிக்குச் செல்லும் படிகளில் ஏறினான். அதில் நின்றபடியே சிந்து நகரத்தை ஒருமுறை சுற்றிப் பார்த்தான். நகரம் முழுவதும் அமைதியில் மூழ்கிக்கிடந்தது. வெண்ணிலவின் ஒளியில் சிந்து நதி வெள்ளி உருகி நதியாக ஓடுவதுபோல் காட்சியளித்தது தகீர் நீண்ட பெருமூச்சுடன் படியேறி மேல்மாடிக்கு வந்தான். அங்கு போடப்பட்டிருந்த பளிங்கு ஆசனம் ஒன்றில் அமர்ந்தான். அவன் மனம் நிம்மதியற்று எங்கெங்கெல்லாமோ அலைந்து கொண்டிருந்தது. வானத்தில் மின்னும் விண்மீன்கள் கூட்டத்தை நோக்கியபடி பதுமையாக அமர்ந்திருந்தான் பளிங்கு ஆசனத்தில்.

பின்னால் சிரிப்பொலி கேட்டது. சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டு திரும்பிப்பார்த்தான் தகீர். அவனது மூத்த பெண் பானு புன்முறுவல் செய்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

"என் பானு இன்னும் தூங்கவில்லை? உன் தங்கை சந்திரிகா எங்கே?" என்று கேட்டான் மன்னன்.

"இல்லை அப்பா, தூக்கம் வரவில்லை. ஆதலால் சிறிது நேரம் மேல்மாடிக்குச் சென்று உலாவிவரலாம் என்று நினைத்து வந்தேன். சந்திரிகா தூங்குகின்றாள். ஆமாம், நட்சத்திரங்களை உற்று நோக்கியபடி நான் வந்து நின்றதைக்கூட கவனியாது பார்த்துக்கொண்டிருந்தீர்களே, என்? விண்மீன்கள் கூட்டத்தையும் தங்கள் ஆளுகைக்குட்படுத்த வழிதேடுகின்றீர்களா?" என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள்.

"இல்லை பானு, இன்று காலை தர்பாரில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தைப்பற்றி எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்" என்று கரகரத்த குரலில் கூறினான்.

"என்ன நிகழ்ச்சி அப்பா அது", என்று ஆவலுடன் கேட்டாள். தகீர் தன் மகளின் கரங்களைப்பற்றி தன் அருகில் அமர்த்தினான். சில வினாடிகள் கண் இமைக்காமல் அவளையே உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருந்தான். பின் சிரித்துக்கொண்டே "விரைவில் உங்கள் இருவருடைய திருமணத்தையும் முடித்துவிட வேண்டும் என்று எண்ணியிருக்கின்றேன்" என்றான்.

பானு நாணத்தால் தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டாள். சிறிது நேரம் இருவரிடையே மௌனம் நிலவியது. "நடந்த சம்பவம் என்ன என்று கேட்டால் தாங்கள் ஏதேதோ கூறுகின்றீர்களே" என்று பேச்சை மாற்றினாள்

இதற்கிடையில் "அப்பா!" என்று குரல் கேட்கவே இருவரும் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தனர். தகீரின் இளைய பெண் சந்திரிகா நின்றுகொண்டிருந்தாள் ஒருதாய் வயிற்றில் பிறந்த இரட்டைக் குழந்தைகளாதலால் இருவரும் ஒரே அச்சில் வார்த்தெடுத்த பதுமைகள் போல் இருந்தனர் சாயலில் பானுவிற்கும், சந்திரிகாவிற்கும் வித்தியாசமே தெரிவதில்லை இவர்கள் இருவரையும் ஒரே சமயத்தில் பார்த்தால் யார் பெரியவள் யார் சிறியவள் என்பதே தெரியாது.

பானுவும், சந்திரிகாவும் பிறந்த ஓராண்டிற்குள் அவர்களுடைய தாய் இறந்துவிட்டாள். தகீர் தன் இருகண்களாக அவர்களை வளர்த்து வந்தான். அவர்கள் பொருட்டு மறுமணம் செய்யவும் மறுத்துவிட்டான்.

சந்திரிகா, பானுவை நோக்கியபடி பேசினுள். " நீ இங்கு இருப்பது தெரியாமல், நான் கண்விழித்துப் பார்த்தபோது உன்னைக் காணுது அப்பாவின் அறைக்குச் சென்று பார்த்தேன். அப்பாவும் அங்கு காணவில்லை உடனே மாடிக்குச் சென்று பார்க்கலாம் என்று இங்குவந்தேன் " எனக் கூறிக்கொண்டே தந்தையின் மறுபக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தாள்.

" எதைப்பற்றி அப்பா பேசிக்கொண்டிருந்தீர்கள் " என்று தந்தையின் பக்கம் திரும்பி கேட்டாள் சந்திரிகா " உங்கள் இருவரின் திருமணத்தைப்பற்றித்தானம்மா " என்று கூறினுன் மன்னன்.

" போங்களப்பா, உங்களுக்கு எப்போதும் இந்தப் பேச்சுத்தான். நாங்கள் இருவரும் இங்கிருப்பது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா? எங்களுடைய அம்மா இருந்தால் இப்படியெல்லாம் கூறுவார்களா ? " என்று பொய் கோபம் கொண்டாள்.

" உங்கள் அம்மா இருந்தால் இந்த நேரத்தில், நானும் அவளும் என்னுடைய பேரப்பிள்ளைகளுடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்போம். உன்னுடன் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்க மாட்டேன் ", என்றார்.

சந்திரிகா மேற்கொண்டு பேசாமல் வெட்கத்தால் தன் இரு கைகளைக்கொண்டு முகத்தை மூடிக்கொண்டாள். " அந்த நிகழ்ச்சியைப்பற்றி கூறுங்கள் ", என்று இடைமறித்து கேட்டாள் பானு.

தகீர் முகத்தில் திடீரென்று கவலைக் குறிகள் தென்பட்டன. அவன் முகம் பேயறைந்தது போலாயிற்று. நிலவொளியில் அவன் முகத்தோற்றம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவன் பேச ஆரம்பித்தான்.

" ஒன்றுமில்லையம்மா, இன்று காலையில் சில அரேபியர்கள் என்னைக் காணவந்தனர். அரேபியாவிலிருந்து வியாபார நிமித்தமாக இலங்கைக்குச் சென்றுவிட்டு அங்கிருந்து வரும் வழியில் நம் சிந்து நகரத்தைப் பார்த்துச் செல்லும் பொருட்டு இங்கு இறங்கினுர்களாம். பக்கத்து நாட்டில் உள்ளவர்களுக்கும், இவர்களுக்கும் ஏதோ கலகம் ஏற்பட்டதாம். அதன் விளைவாக அவர்கள் சில அரேபியர்களைக் கொன்றுவிட்டு ஓடிவிட்டனர். இறந்தவர்களுக்கு நஷ்டஈடு கொடுக்க வேண்டும், கலகக்காரர்களையும் தண்டிக்க வேண்டும் என்று என்னிடம் வந்து முறையிட்டனர். இது என் நாட்டின் எல்லைக்குள் நடந்தாலும், கலகம் விளைவித்தவர்கள் எந்நாட்டிலுள்ளவர்கள் இல்லையாதலால் நான் நஷ்ட ஈடு தரமுடியாது என்று கூறினேன். தங்களுடைய மன்னனுகிய காலிப்பிடம் கூறுவதாகச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றுவிட்டனர். அதைப் பற்றி எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். நம்மவர்களோ ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமையின்றிச் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். இந்த சந்தர்ப்பத்தை அரேபியர்கள் பயன்படுத்திக் கொண்டால் நம்நாட்டின் நிலை எவ்வாறு மாறிவிடும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன் ", என்று

கூறிவிட்டு எழுந்தான். தன்னுடைய புத்திரிகளை அழைத்துக்கொண்டு மாடியைவிட்டு இறங்கினான். இருவரையும் அனுப்பிவிட்டு அவனும் கண்ணயர்ந்தான்.

அதற்குள் ஒரு மாதம் ஓடியதே தெரியவில்லை தகீர் அந்த நிகழ்ச்சியை மறந்தேபோய் விட்டான். அரேபியாவிலிருந்து படைவீரர்கள் ஏராளமாக சிந்துவில்வந்து இறங்குவதாகச் செய்தி வந்ததும் அவனுக்குப் பெரும் வியப்பாக இருந்தது. தான் எதைப்பற்றி எண்ணிப் பயந்தானோ அந்தக் காரியம் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நடக்கும் என்று அவன் நினைக்கவில்லை. அன்று பிற்பகல் அரேபிய நாட்டுப் படைத் தலைவன் தகீரை காணவந்தான். வந்தவன் அரேபிய மன்னன் படைத்தலைவன் முகம்மது பின் காஸிம். கொலையுண்ட அரேபிய வீரர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு தராவிடில் போர் ஆரம்பமாகும் என்று கூறிச்சென்றான். தகீருக்குக் கோபம் உச்சநிலையை அடைந்தது தன் படைகளுக்கும் உத்தரவிட்டான். இருபடைகளுக்கும் போர் ஆரம்பித்தது. அரேபியர்கள் எதிர்ப்பை சமாளிக்க வழிதெரியாமல் திகைத்தனர். ஆனால் அந்த சிரமங்களில் சிக்கவிடாமல் அவர்களைக் காப்பாற்ற முன்வந்தனர் அண்டை நாட்டுச் சிற்றரசர்கள் சிலர். சிந்துவில் தண்ணீர் வெள்ளத்திற்குப் பதில் குருதி வெள்ளம் பெருகி ஓடியது.

செழிப்பிலும், அமைதியிலும் மூழ்கிக் கிடந்த சிந்து நகரம், புழுதி மண்டலமும் அடிபட்டோரின் அலறலும் கொண்டதாக விளங்கியது வல்லூறுகள் சிந்து நகரத்தைச் சுற்றி வட்டமிட்டன. முகம்மது பின் காஸிம் தகீரைப் போரில் கொன்றான். தகீர் கொலையுண்ட செய்தி கேட்டு குறுநில மன்னர்கள் அடி பணிந்தனர் — பயத்தால் — சிந்து நகரத்தில் கொள்ளை யடிக்கப் பட்ட செல்வங்கள் ஏற்றுமதியாகின அரேபிய நாட்டிற்கு. செல்வங்களோடு செல்வமாக தகீரின் புத்திரிகளையும் அரேபிய நாட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தான் காஸிம். தகீர் மன்னனின் அருமைப் புதல்விகளும் ஏற்றுமதிப் பொருள்களாகினர். தந்தையை கொன்றவனைப் பழிக்குப் பழி வாங்க உறுதி கொண்டனர் சகோதரிகளிருவரும். அரேபிய பன்னன் செல்வங்களை யெல்லாம் கண் இமைக்காது பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். "இத்தகைய செல்வங்கள் இந்தியாவில் இருக்குமென்று நான் கனவில் கூட எண்ணியது கிடையாது" என தன் அமைச்சர்களிடம் கூறினான். ஒரு சிறு நகரத்தின் செல்வத்தைக் கண்டு இத்தனை மகிழ்ச்சி கொண்டவன் இந்தியாவில் உள்ள பிற செல்வங்களைக் கண்டால் உயிரையே விட்டுவிடுவான் போல் தோன்றினான். அத்தகைய மகிழ்ச்சிக் கடலில் மிதந்தான். அவன் பேச ஆரம்பிக்கும் போதெல்லாம் காஸிமைப் புகழ்ந்து கொண்டே இருந்தான். இந்தியச் செல்வங்கள் அவனுக்கு எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தன. மதுவும் மங்கையுமே கண்டு ரசித்த அவனுக்கு இந்திய நாட்டின் கலைச் செல்வங்கள் எல்லாம் வியப்பையும், மகிழ்ச்சியையும் அளித்தன மன்னன் மகிழ்ச்சி இவ்வாறிருக்க, மங்கையர்கள் உள்ளத்தில் பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைத் தவிர அவர்கள் மனதில் வேறு ஒன்றைப் பற்றியும் எண்ணமில்லை. அரேபிய மன்னன் தன் உடற்பசிக்கு இரையாக்கிக் கொள்ள தகீரின் மக்களிடம் நெருங்கினான் பானு தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டாள். மதுக் கிண்ணத்தில் மதுவை வார்த்து அரேபிய யன்னன் கையில் கொடுத்தாள். மன்னன் வியப்பால் தன் கண்களை அகல விரித்தபடி அவர்களிடம் கேட்டான் "நான் நினைத்து வந்தது ஒன்று இங்குநடப்பது மற்றொன்று. உங்கள் தந்தையையும் நாட்டையும் பற்றி எண்ணிக் கவலைப்பட்டுக்

கொண்டிருப்பீர்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு வந்தேன். ஆனால் அந்த எண்ணம் தவறு என்பது இப்பொழுதுதான் தெரிகிறது. எப்படி உங்கள் கவலையை இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் போக்கிக் கொண்டீர்கள்'' என்றான். சந்திரிகா சிரித்தபடியே ''இனி கவலைப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது தந்தையோ மாண்டு விட்டார். கவலைப்படுவதால் உயிர் பெற்று வரப்போகிறாரா? மேலும் உயிரிலும் மேலான மானத்தையே இழந்து விட்டோம். இனி எதைப்பற்றிக் கவலை கொண்டு என்ன பயன்? தங்கள் படைத் தலைவர் கூறியதுபோல் நடப்பது என்று முடிவு செய்து விட்டோம் என்றாள்.'' ''என் படைத்தலைவனா? காஸிமா? அப்படி என்ன கூறினான் உங்களிடம்'' என்று கேட்டான் மன்னன். அதற்கு சந்திரிகா ''என்னிடம் மட்டும் நீங்கள் அன்பாக இருந்தால் போதாது என் தலைவனிடமும் அன்பாக இருக்க வேண்டும் அப்போதுதான் நாம் இன்பமாக இருக்க முடியும். எங்கள் தலைவன் பொல்லாதவன். எனக்கு இன்ப மளித்ததுபோல் எங்கள் தலைவனுக்கும் இன்பமளித்தால் உங்களுக்கு ஒரு குறைவும் இல்லாமல் அன்பாக வைத்திருப்பான்'' என்றான்.

அரேபிய மன்னன் தன் கையிலிருந்த மதுக் கிண்ணத்தை வீசி எறிந்தான். ''இது உண்மைதானா?'' என்று கோபத்தோடு கத்தினான். அந்த சப்தம் அரண்மனை முழுவதும் எதிரொலித்தது. பானு தைரியமாகப் பேச ஆரம்பித்தாள். ''நாங்கள் சொன்னது உங்களுக்குப் புரியவில்லையா? பொய் சொல்வதால் எங்களுக்கென்ன லாபம்? எங்கள் இருவரையும் உங்கள் படைத் தலைவர் தன் இச்சைக்கு உடன்பட வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார் நாங்கள் மறுத்தோம் ஆனால் நாங்கள் பலவந்தமாக அவர் இச்சைக்கு உடன் படுத்தப்பட்டோம்'', என்று சோகமாகக் கூறினாள். எந்த காஸிம்மை தன் வாயாரப் புகழ்ந்தானோ அதே காஸிம்மை துரோகி, நயவஞ்சகன் என்று ஏசினான். குடிபோதையில் சிவந்திருந்த அவன் கண்கள் கோபத்தில் அனலைக் கக்கின. அவன் பருத்த உதடுகள் துடித்தன அடர்ந்திருந்த இமை ரோமங்கள் ஒன்றை ஒன்று முட்டிக்கொண்டன. கட்டிடமே அதிர்ந்து விழும்படி கத்தினான். ''காஸிம் தலையை கடலில் வெட்டி எறி'', என்றான். அவன் ஆணையின்படி காஸிம் தலை கடலில் மிதந்தது. பாவம்! கடமை ஒன்றையே தன் இலட்சியமெனக்கொண்டு வாழ்ந்த ஒரு சிறந்த கடமை வீரன் தலை கடலில் மிதந்தது. தகீர் புத்திரிகளின் மனதில் ஏற்பட்ட பழி உணர்ச்சி மறைந்தது பாவம்! அரேபிய மன்னன் எப்படி அறிவான் இந்தப் பெண்களின் சூழ்ச்சியை. பிற்காலத்தில் முகலாய சாம்ராஜ்ஜியம் என்ற மரம் வளர்வதற்காக தோன்றிய ஆணிவேரை முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்தான் தந்தையைக் கொன்றவனைப் பழிக்குப்பழி வாங்கியாயிற்று. இனியும் உலகில் உயிரோடு இருக்க தகீர் மக்களுக்கென்ன பைத்தியமா? இந்தியப்பெண்கள் இறந்துவிட்ட செய்தியை அரேபிய மன்னனிற்கு அறிவித்தனர் அவன் ஆட்கள். அதைப்பற்றி அவன் கவலைப்படவே இல்லை. காரணம்? அவன் சுயநினைவில் இருந்தால்தானே!

சிற்பியின் காதல்

கு. குமரேசன்,
மூன்றாம் பல்கலை வகுப்பு.

பௌர்ணமி சந்திரன் வானவீதியில் பவனிவந்து கொண்டிருந்தான். எங்கும் வெண்ணிலவு மயம். கடல் பொங்கி எழுந்து ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருந்தது. வெண்ணிலவும், வெண்ணுரையும் கரியநிறக் கடலைப் பாற்கடலாக ஆக்கிக்கொண்டிருந்தன. தென்றல் காற்று தவழ்ந்து வந்துகொண்டிருந்தது. ஆங்காங்கே நின்றுகொண்டிருந்த தென்னை மரங்களின் கீற்றுக்கள் வெள்ளிமயமாய் தென்றலில் அசைந்துகொண்டிருந்தன. உல்லாசப் பிரயாணமாக திருச்செந்தூருக்கு வந்த எங்களுக்கு கடற்கரையை விட்டு விடுதிக்குப்போக மனமே வரவில்லை. கடற்கரையில் கூட்டமேயில்லை. 'சற்று எழுந்து உலாவி வரலாமே' என்றான் கோபு. 'சரி' என்று எழுந்து எல்லோரும் பொங்கும் கடல் அருகாமையிலேயே நடந்துசென்றோம். சிறிது தூரத்தில் ஓர் நடுகல் காணப்பட்டது. தெள்ளிய வெண்ணிலா ஒளியில் 'சிற்பி நந்தகுமாரன்' என்று அதில் எழுதியிருந்தது நன்கு தெரிந்தது. 'ஏதோ ஒரு பெரிய இரகசியம் புதைந்து கிடக்கிறதுபோலத் தோன்றுகிறதே' என்று கூறினேன் நான். ''ஆமாம்! இந்நடுகல் ஒரு சிற்பியின் ஞாபகார்த்தமாக எழுந்தது'' என்ற குரல் கேட்டுத்திரும்பினோம். ஒரு வயதான பெரியவர் நின்றுகொண்டிருந்தார். 'உட்காருங்கள் சொல்கிறேன்' என்று மணல்மீது அமர்ந்தார் அப்பெரியவர். கதை ஏதோ கூறப்போகிறார் என்று ஊகித்துக் கதைகேட்கும் ஆவலோடு நாங்களும் அவரருகே உட்கார்ந்தோம். பெரியவர் கூற ஆரம்பித்தார்:

''மாமல்லபுரத்தில் 'கலகல' என்று சிற்றுளிகளின் ஓசையெழுந்தது. அது தமிழ் நாடெங்கும் எதிரொலித்தது. தமிழ் நாட்டுச் சிற்பிகளின் நெஞ்சங்களிலே எதிரொலித்தது. அவ்வொலி அவர்களை மாமல்லபுரம் நோக்கி ஈர்த்தது. பல்லவர்கள் மாமல்லபுரத்திலே சிற்பக் கோவில்கள் எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தமிழ் நாட்டின் புராதனக் கலைகளில் ஒன்றானதும், நாகரிகத்தின் நல்எடுத்துக் காட்டாகவும் விளங்கிய சிற்பக்கலைக்கு அழியாத நினைவுச்சின்னம் நிறுவுவதற்கு முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தார்கள். பிற்காலத்து மக்கள் சிந்தையிலே விந்தை விளைவிக்க, மாமல்லபுரத்தைக் கலைக்கோயிலாகக் காண தமிழ் நாடெங்குமிருந்து சிற்பிகளை வரவழைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிற்பிகள், தம் கைவண்ணம் காலவெள்ளமும நீந்தி ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் நிலைபெற்றிருக்க வேண்டுமென எண்ணி மாமல்லபுரத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

அமைச்சர்களும், நல்லறிஞர்களும், கலைஞர்களும், படைத்தலைவர்களும் புடைசூழ ஆஸ்தான மண்டபத்தில் திருநெல்வேலிச் சீமை சிற்றரசன் சொர்ணபாண்டியன் அமர்ந்திருந்தான். வாயிற்காப்போன் வந்து மன்னரைவாழ்த்தி, பல்லவ சக்கரவர்த்தியின் தூதுவர் இருவர் வந்திருப்பதாகத் தலைதாழ்த்தி வணங்கிக் கூறினான். வந்த தூதுவர்கள் மன்னனை வாழ்த்தி சக்கரவர்த்தியின் நிருபமொன்றை மன்னனிடம் அளித்தனர். அதனை வாங்கிப்படித்த சொர்ணபாண்டியன் ஆஸ்தான சிற்பி நந்தகுமாரனை நோக்கி ''நந்தகுமாரரே! சக்கரவர்த்தி மாமல்லபுரத்திற்கு நமது நாட்டிலிருந்து ஓர் தேர்ந்த சிற்பியை அனுப்பும்படி கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு நீவிரே சென்று மன்னர் மன்னவன் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்பது எமது பேரவா''

என்றான் சொர்ணபாண்டியன். அவனது ஆணை நந்தகுமாரனுக்குப் பேரிடி வீழ்ந்ததுபோல் இருந்தது மறுக்க முடியாமல் 'அப்படியே அரசே' என்று தலைதாழ்த்தி வணங்கிவிட்டு உணர்வற்று அகன்றான் சிற்பி நந்தகுமாரன்.

இரவு பிறைச்சந்திரன் இருளோடு போராடிக் கொண்டிருந்தான். தாரகைகள் அவனைக் கேலி செய்வதுபோல மின்னின. மேகங்கள் இருளுக்குத் துணைபுரிய முயன்றுகொண்டிருந்தன. பொருநை நதிக்கரையோரம் ஓர் மரத்தினடியில் அமர்ந்து, யாருடைய வரவையோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் நந்தகுமாரன். அவன் நெஞ்சம், உணர்ச்சிகள் ஒன்றோடொன்று போரிடும் பொருகளமாக இருந்தது. அவனது இதயத்துடிப்பின் வேகம் அலைபாயும் அவன் உள்ளத்தின் போக்கை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. மங்கிய ஒளியில் சிறிது தூரத்தில் இரு உருவங்களைக் கண்டதும் அவனது பரபரப்பு அதிகமாகியது அவ்வுருவங்களில் ஒன்று சிறிது தூரத்திலேயே நின்றுவிட்டது. மற்றொன்று அவனை நோக்கி உடம்பு முழுவதும் போர்த்திய வண்ணம் வந்தது.

'இளவரசி' என்று பதற்றத்தோடு வேதனை ஊடுருவும் அன்புக்குரலில் அழைத்தான் நந்தகுமாரன். பதில் ஓர் விம்மலாக வெளிப்பட்டது "என்ன செய்வது? மன்னனின் கட்டளை; மீறமுடியுமா ?" என்று மீண்டும் சிற்பியே பேசினான். 'நீங்கள் போய்த்தான் ஆகவேண்டுமா...? எவ்வளவு காளோ ?' என விம்மலினூடே இளவரசியிடமிருந்து வார்த்தைகள் வெளிப்பட்டன. அவள் விழியோரங்களில் தேங்கிய கண்ணீர்த்துளிகள் மங்கிய ஒளியிலும் பிரகாசித்தன. "வேறு யாரையும் அனுப்பவிரும்பாமல் மன்னர் சபையில் தூதர்கள் வந்தவுடன் என்னையே தேர்ந்தெடுத்ததை மறுக்கமுடியுமா ?" சிற்பியின் குரலில் துயரமும் துன்பமும் தோய்ந்திருந்தன. "வேறு யாரும் போகமுடியாதா ?" என்று நடுங்கும் குரலில் கேட்டாள் இளவரசி திருமொழி. சோகப் புன்னகை ஒன்று புரிந்தான் நந்தகுமாரன். " இரண்டு மூன்று வருஷமாகுமென்று கூறுகிறீர்களே " என்றாள். இதைக் கேட்டபோதே அவன் தொண்டையை ஏதோ அடைத்தது.

"என்னை மறந்துவிடமாட்டாயே ?" என்று நெஞ்சு நிறைந்த துக்கத்தினூடே கேட்டான் நந்தகுமாரன். " நீங்கள் என்னை மறந்தாலும் நான் உங்களை மறக்கமாட்டேன் !" என்று உடைந்த குரலில் கூறிவிட்டு வேகமாக நடந்தாள் இளவரசி. 'திருமொழி' என்றழைக்க வாயெடுத்தான் சிற்பி. வார்த்தை நெஞ்சிலே புதைந்துவிட்டது. தன் கரத்தினால் வாயை இறுக மூடிக்கொண்டு கண்களில் நீர்மல்க அவள் செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவள் தூரத்தே நின்றுகொண்டிருந்த தோழியுடன் சேர்ந்துகொள்ள அவர்கள் உருவங்கள் கண்பார்வையிலிருந்து தேய்ந்து தேய்ந்து மறைந்தன. பிறைச்சந்திரனும் சிற்பியின் துயரத்தைக் காணப் பொறுக்காதவன்போலக் கருமுகிற் கூட்டங்களினூடே மறைந்தான். இருள் பரந்து விரிந்தது. உடைந்த உள்ளத்தோடு தள்ளாடியவண்ணம் நடந்து சென்றான் நந்தகுமாரன். அவனது சிந்தனைப்பறவை சிறகடித்து உள்ளவானில் பறந்தது.

திருச்செந்தூரிலிருந்து திருநெல்வேலி செல்லும் பாதையில் அடர்ந்த மரங்களினூடே தன் தவளநிறக் கிரணங்களுக்கு வழி செய்துகொண்டிருந்தான் கதிரவன். அதனால்

அம்மரங்களின் இலைகள் பொன்விளிம்பு கட்டிப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. அவ் வேளையில் மூடுபல்லக்கு ஒன்று திருநெல்வேலியை நோக்கி விரைந்து சென்றுகொண்டிருந்தது. இரு வீரர்கள் வேலேந்தியவண்ணம் காவலாகச் சென்றுகொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்குச் சிறிது பின்னே ஒரு இளைஞன் வேலேந்தியவண்ணம் போய்க்கொண்டிருந்தான். இன்னும் இரண்டு மைல் தூரமே அவர்கள் முன் விரிந்துகிடந்தது. ஒரு திருப்பத்தில் பல்லக்கு விரைந்து சென்று மறைந்தது திடீரெனக் கூச்சல் கேட்கவே பின்னால் சென்ற இளையன் ஓடிச்சென்று திரும்பினான். அங்கே அவன் கண்ட காட்சி மெய்சிலிர்க்க வைத்தது. வெறிபிடித்த காட்டெருமை ஒன்று வீரர்களில் ஒருவனைத் தாக்கிவிட்டு மற்றொருவன் பக்கம் திரும்பியிருந்தது. பல்லக்குத்தூக்கிகள் பல்லக்கை கீழேபோட்டுவிட்டு நாலாபக்கமும் ஓடத் தொடங்கியிருந்தனர். இளைஞன் ஒருகணமும் தாமதிக்கவில்லை. கையிலே வேலைப்பிடித்துக் குறிபார்த்தவண்ணம் அக்காட்டெருமை மேல் பாய்ந்தான். எதிர்பாராத தாக்குதலால் ஓங்காரமிட்டு மண்ணில் வீழ்ந்து புரண்டது அவ்வெருமை குருதிவெள்ளம் பெருக்கெடுத்தது.

"நல்ல சமயத்தில் உதவி செய்தீர்கள்" என்று தேனைப்பழிக்கும் குரலினிமை கேட்டுத் திரும்பினான் அவ்விளைஞன். அவன் முன் ஓர் ஆரணங்கு நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவள்தான் அந்தப் பல்லக்கில் வந்திருக்கவேண்டும். அழகே உருவெடுத்தாற்போல் அவன் முன்னின்ற மங்கையைக்கண்டு பேச்சுமூச்சற்றுவிட்டான் இளைஞன். அவன் தன்னையே நோக்குவது கண்ட அவள் நாண, நாணம் அவள் அழகுக்கு அழகு செய்தது. "தங்கள் எதிர்பாராத உதவியினால் பிழைத்தேன். தாங்கள் எந்த நாட்டுவீரரோ?" என்று அவனை அரைக்கண்ணால் பார்த்த வண்ணம் வினவினாள் அவள். அவள் கண்களில் மாசற்ற அன்பும் நன்றிப்பெருக்கும் தென்பட்டது. நான் ஒரு ஏழைச்சிற்பி! என் பெயர் நந்தகுமாரன். திருநெல்வேலி மன்னர் கலைகளில் ஆர்வமுடையவர் என்று கேள்விப்பட்டேன். ஆதலின் அவரைக்காணப் போகிறேன் என்று பதிலளித்துவிட்டு "தாங்கள்........." என்று தயங்கினான் "தாங்கள் காணப்போகும் மன்னரின் புதல்வி திருமொழி" என்று அவ்வழகியின் அருகில் நின்ற தோழி கூறினாள். இதை அவள் சொன்னதும் திருமொழியின் முகம் மேலும் சிவந்தது. இப்பொழுது மூடுபல்லக்கிற்கு மூன்று வீரர்கள் காவலாகச்சென்றனர். நந்தகுமாரன் தான் புதிதாகச்சேர்ந்தவன்.

நந்தகுமாரன் தன் கைதேர்ந்த சிற்பத் திறமையினால் திருநெல்வேலி மன்னன் மனதைக் கவர்ந்துவிட்டான். மன்னன், நந்தகுமாரனை ஆண்டிலே இளையவனாயினும் தன் ஆஸ்தான சிற்பியாக நியமித்துக்கொண்டனன். இளவரசி திருமொழி தன்னைக் காட்டெருமை வாயிலிருந்து காப்பாற்றிய அன்றே அவன் பால் அன்பு கொண்டாள். அவனது சீரிய சிற்பத் திறனும் அவளைக் கவர்ந்தது. சிற்பியும் அவள் பால் பேரன்பு கொண்டான். மாசில்லாக் காதல் அவர்களிடையே பரிணமித்து வளர்ந்து வந்தது. அப்பொழுதுதான் நந்தகுமாரன் அவளைப் பிரிந்து மாமல்லபுரம் செல்லவேண்டிய அவசியம் நேரிட்டது.

நந்தகுமாரன் மாமல்லபுரத்திற்குச் சென்றுவிட்டான். எண்ணற்ற சிற்பிகளினூடே அவன், சிலைகளை உருவாக்குவதில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் அவன் உள்ளம் நெல்வேலியிலேயிருந்தது.

உடன் பணியாற்றிய சிற்பிகள் உல்லாசமாகப் பொழுதைக் கழிக்கையில் அவன் மாத்திரம் துயரில் மூழ்கியிருந்தான். அவனது உயிர் ததும்பிய சிலைகளைக்கண்டு பல்லவ சக்கரவர்த்தியே போற்றினர். மற்றச் சிற்பிகளும் புகழ்ந்தனர். அவனது மனம் இதிலெல்லாம் ஈடுபடவில்லை. தான் விட்டுப்பிரிந்த காதலியின் நினைவே அவனது உள்ளமெங்கும் நிறைந்திருந்தது. சுருங்கச் சொன்னால் அவன் உயிர் நெல்லையில் இருந்தது; உடல்தான் மாமல்லபுரத்தில் கற்பாறைகளின் நடுவே கவினுறு கற்சிலைகளை உருவாக்குவதில் ஈடுபட்டிருந்தது. வருடம் இரண்டாகியும் மாமல்லபுரம் பரிபூரண கலைக் கோவிலாக முடியவில்லை. மேலும் இரண்டாண்டுகள் உருண் டோடின. திருநெல்வேலியிலிருந்து ஒரு செய்தியுமே வரவில்லை. நீரை நீத்த மீனெனத் துடித்தான் சிற்பி. பிரிவு அவனது மாசற்ற காதல் தீபத்தை வளர்த்தது.

நான்காண்டுகள் கழிந்து சின்னாட்கள் ஆன பிறகே மாமல்லபுரம் கலைக் கோவிலாகத் திகழ்ந்தது. கண் திரும்பிய விடமெல்லாம் கற் சிலைகள் பொற் சிலைகளோவென இலங்கின தனது பணி முடிந்ததும் தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டான் நந்தகுமாரன் வழியெங்கும் துர் நிமித்தங்கள் தோன்றியவண்ணமிருந்தன. ஒரு மாதம் கழித்து பட படக்கும் நெஞ்சுடன் திருநெல்வேலி மண்ணை மிதித்தான் நந்தகுமாரன். அவன் வரவை எதிர்பார்த்து சொர்ண பாண்டியன் வரவேற்பிற்கு மகோன்னத ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தான்.

வரவேற்பு விழாவில் நந்தகுமாரனின் கண்கள் திருமொழியைத் தேடித்தேடி ஏமார்ந்தன. அவளைக் காணவே இல்லை. அவளைக் காணாமல் அவனது உள்ளம் பரிதவித்தது. என்ன நேர்ந்ததோ என்று அவனது உள்ளம் அஞ்சியது. மன்னனின் பரிசுகளிலெல்லாம் அவன் உள்ளம் ஈடுபாடுகொள்ளவில்லை. அலை பாயும் உள்ளத்தோடு இருப்பிடத்தை அடைந்தான் நந்தகுமாரன்.

மறுநாள் மாலை நந்தகுமாரன் பொருநைக்கரை அமர்ந்த தமிழ்க் கடவுள் கோவிலை நோக்கி விரைந்து சென்றுகொண்டிருந்தான். மாலைதோறும் திருமொழி முருகனை வணங்கு வதில் தவறுவதேயில்லை. கோவிலை நெருங்கியதும் இனிய குரலில் நாவுக்கரசரின் திருப்பதிகம் பாடும் ஓசை கேட்டது. அக்குரலைக் கேட்டதும் திடீரென நின்றான் நந்தகுமாரன். அவன் எதிர்பார்த்ததுபோலவே அது திருமொழியின் இனிய குரல்தான் !

திருமொழியும் அவளது ஆருயிர்த்தோழியும் இதற்குள்ளாக கோவிலைவிட்டு வெளியே வந்தார்கள். 'திருமொழி' என்று நந்தகுமாரன் அன்புக் குரலில் அழைத்தான். அவன் அழைத்ததை அவள் காதில் வாங்காததுபோல விரைந்தாள். "இளவரசி இளவரசி" என்று மீண்டும் அழைத்தான் நந்தகுமாரன். பதற்றத்தோடு திரும்பினாள் இளவரசி. அவள் கண்களில் நீர் மல்கியிருந்தது. "நான் உங்கள் இளவரசியில்லை. புதுக்கோட்டை இளவரசனின் மனைவி; என்னை மறந்துவிடுங்கள்" என்று உணர்ச்சி வெள்ளத்தினூடே வார்த்தைகளை உதிர்த்துவிட்டுத் திரும்பி நடந்தாள் இளவரசி. ஆயிரமாயிரம் மின்னல்கள் தன் உள்ளத்தைத் தாக்கியதுபோன்ற நிலையை அடைந்தான் நந்தகுமாரன். கோவில் கற் சிலைகளில் தானும் ஒன்றாகிவிட்டானோ

என்று எண்ணும்படி கல்லாய்ச் சமைந்துவிட்டான். முருகன்கோவில் முன் மண்டபத்திலிருந்த தீபத்தை எங்கிருந்தோ வந்த புயற்காற்று அணைத்துவிட்டுச் சென்றது.

நந்தகுமாரனைப் பிறகு திருநெல்வேலியில் காணவே இல்லை. மன்னனிடம் அவன் சொந்த ஊராகிய திருச்செந்தூருக்குச் சென்றிருப்பதாக மற்றவர்கள் கூறினார்கள். ஒரு நாள் திருச்செந்தூர் கடற்கரையில் ஒரு பிரேதம் ஒதுங்கியது. அது சிற்பி நந்தகுமாரனுடையது என்று அவ்வூர் மக்கள் கண்டறிந்துகொண்டனர். அவனது சடலத்தைக் கடற்கரையிலேயே புதைத்து நடுகல் எடுத்தார்கள். அவன் இறந்த காரணம் யாருக்குமே தெரியவில்லை. நந்தகுமாரன் இறந்த அன்றே புதுக்கோட்டைக்கு அண்மையில் ஓடும் ஓர் ஆற்று வெள்ளப்பெருக்கில் திருமொழி இறங்கிவிட்டாள். அவள் தவறி விழுந்ததாக யாவரும் சொல்லிக்கொண்டனர். அவள் சடலம் அகப்படவேயில்லை. அவளது உடலை அவ்வாறு கீழைக் கடலுக்கே கொண்டு சேர்த்திருக்கும் என்று மக்கள் யாவரும் பேசிக்கொண்டார்கள்" என்று கதையை முடித்துவிட்டு எழுந்தார் பெரியவர். காதல் பாதை கரடு முரடானது என்ற ஷேக்ஸ்பியர் மகா கவியின் வாக்கு என் நினைவிற்கு வந்தது.

THE NEW AUDITORIUM AT PETAI

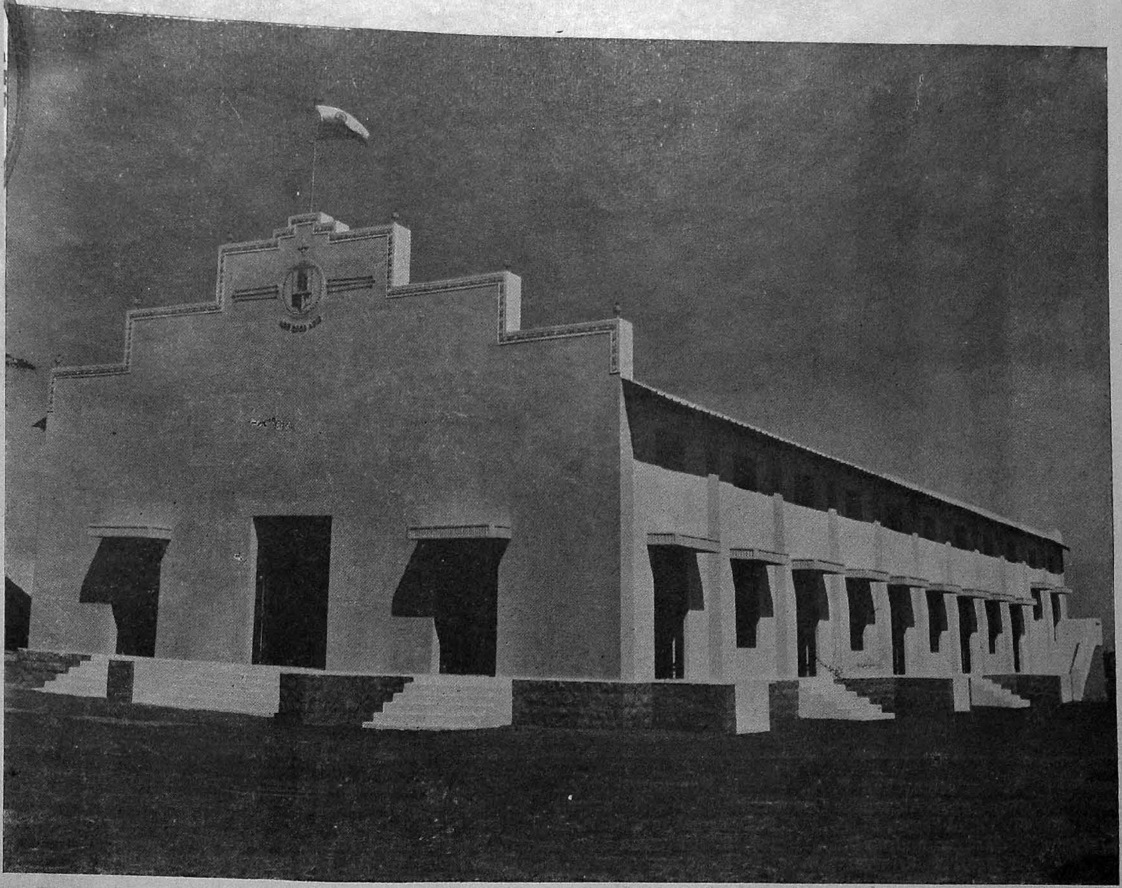

COLLEGE STAFF 1956 – '57

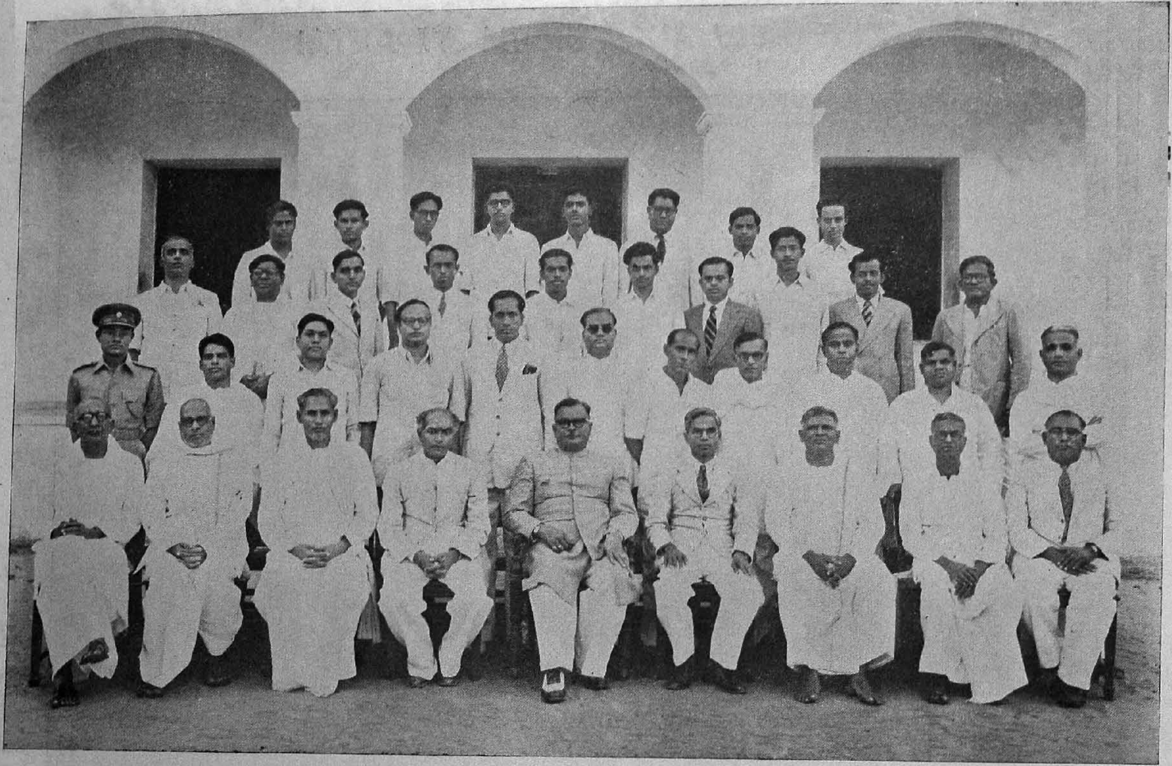

Sitting: V. Gomatinayakam B. A., R. Ramamurti M. A., P K. Arunachala Gounder, K. S. Ganapathy M. A., L. T., Rao Saheb Alexander Gnanamuttu M. A., (Principal) R. Balakrishna Pillai M. A B. L., S. Somasundaram M. A., L. T. T. V. Subbayya, M A., Z. S. Dharmakkan, M. A., L. T

Standing Ist Row: S. Ramachandran B.A., (Hons), S. Srinivasan B.Sc. (Hons), V. Ramasubrahmanian B.A. (Hons), S. BalasubrahmanianB.Sc., (Hons.), S. Srinivasan B. Sc, R. Seshachalam M. A., P. K. Jacob, M. A., G. Venkata Rao, M. A., P. Muthiah M. A., S. Ganapathy Mudaliar M. A. L. T., A. K. G. Nair M A.

" IInd Row: K. Andiappan, C. Jagannathan M. A., R Narayanaswamy B Sc. (Hons), N Ramiah B.Sc. (Hons), T. V. Kanthimathinathan, B.A. (Hons.) N. Namasivayam M.A., C. Sankaralingam B.A., K. S. Sivanandham, B. Com. (Hons.) T. S. Ramalingam M.A., R Kanagasapapathy.

" IIIrd Row: T. K. Ganapathy, S. M. Peer Mohamed B. Sc., M. Nainar, B. Sc., P Sankaran B. Sc. (Hons), K. Hariharasankaranarayanan B. A., S. Rengachari B. A., R. Thangappan B. Sc., T. S. Chidambaram B. Sc.

ஏன் புகழ்கிறோம்?

A. வண்ணமுத்து

எங்கள் பிரின்சிபாலவர்களை நாங்கள் ஏன் புகழ்கிறோம்?

பிரின்சிபாலவர்கள் கால் நூற்றுண்டுக்கும் மேலாகவே நமது கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு அயராது உழைத்திருக்கிறார்கள்; அதன் காரணமாக நமது நகரப் பிரமுகர்களும் பிறரும் அவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்கள். அவர்கள் பெருமை வாய்ந்த பிரின்சிபல்; ஆதலின் பேராசிரியர்கள் அவர்களைப் போற்றுகிறார்கள். கல்லூரியின கடைநிலை ஊழியராகிய நாங்கள் ஏன் அவர்களைக் கொண்டாடுகிறோம்?

எங்களிலே பலரை அவர்கள் பலவழியிலும் முன்னுக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். நாங்கள உயர்ந்த படிப்போ, மேலான பயிற்சியோ இல்லாதவர்கள். எங்களிலே தறுதலைகளாய், சோம்பேறிகளாய்க் கீழ்ப்படியாதவர்களாய் இருந்தவர்களைக் கூட கடிந்து நல்லவர்களாகத் திருத்தியுள்ள பெருமை எங்கள் பிரினசிபாலவர்களுக்கே சாரும். ஆதலின அவர்களை நாங்கள் கொண்டாடுகிறோம். அவர்கள் பார்வையிலே அன்பும் ஆண்மையும் கலந்திருப்பதால், நாங்கள் அவர்களிடம் நடந்து கொள்கிறபோது அஞ்சுகிறோம் என்றாலும் அவர்கள் அன்பில் மகிழ்கிறோம்.

கல்லூரியிலே நாங்கள் ஊழியர், அவர்கள் ஏஜமானர்; ஆனால் பங்களாவிலே இந்த வேறுபாடில்லை; நாங்கள் அவர்களுடைய செல்லப் பிள்ளைகள், அவர்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான்.

எங்களுக்கு எங்களுடைய கடமையை அவர்கள் உணர்த்துவார்கள்; உரிமையைச் சொல்லுவார்கள். வாழ்க்கைக்குத் தேவையான புத்திமதியைப் புகட்டுவார்கள். நாங்கள் குறைவின்றி வாழவேண்டும் என்று விரும்புவார்கள். அவர்கள் வாழ்க.

அல்லவை தேய அறம் பெருக வள்ளுவர் கூறும் வழிகள்

கே. சி. கதிர்வேல்
P. U. C.

பண்டைத் தமிழ் நூல்களிற் பல நமக்கு அறநெறியைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. அவற்றுள் தலைசிறந்தது திருக்குறளேயாம். யானை அடியிலடங்கா அடியில்லை என்றபடி குறளடியில் அடங்காப் பொருளே யில்லை. அந்நூல், நெறியில்லா நெறிதன்னைத் திரிபுணர்ச்சியால் நெறியென்றெண்ணித் தீயவழியிற் செல்வோரை நல்வழிப்படுத்தும் அறிவிலக்கியம். அல்லவை தேய அறம் பெருக வள்ளுவர் தம் நூல் முழுவதும் அரிய, எளிய வழிகள் அநேகம் கூறுகின்றார். ஆதலின் அந்நூலுக்கு 'அறம்' என்றே பெயர் வழங்கிற்று. இதை, 'அறம் பாடிற்றே ஆயிழை கணவ' என்ற புறநானூற்றுப் பகுதியால் அறியலாம்.

நம்மையெல்லாம் படைத்துக் காப்பவன் இறைவன் என்பது நம்நாட்டில் தொன்றுதொட்டு நம்பப்பட்டு வருகிறது. அத்தகைய இறைவனின் தனிப் பண்புதான் அறம். இறைவனது உருவமே அறம். அறத்தினது இயக்கமே இறைவனது இயக்கம். இதனாலேதான் இறைவனை, 'அறவாழி அந்தணன்' என்று வள்ளுவர் கூறிப்போந்தார். இறைவனது இயல்பே அறம் என்பதானல், இறைவன் படைத்த உயிர்களின் இயல்பும் அறம் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ? அறம் என்பது ஒவ்வொருவரும் தம்மிடத்தே இயல்பாகக்கொண்ட பண்பானதினால்தான் அல்லவை செய்வாரை நாம் வெறுக்கிறோம். அறம் செய்வாரை விரும்புகிறோம்.

ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் அறம் உறைந்து கிடக்கிறது என்பதை வள்ளுவர்

> " தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
> தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும் "

என்ற குறளில் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அல்லவைகளில் ஒன்றாகிய பொய்யினைக் கூறுதல் கூடாது என்பதனையும், அப்படிக் கூறியவிடத்து, அதைக் கண்டிக்க, கூறுபவர் உள்ளத்திலேயே அறம் உயிர் வாழ்கிறது என்பதனையும் தெளிவாக நமக்கு இக்குறள் கூறுகின்றது. நெஞ்சத்தின் இயல்பு அறம் என்பதைக் கூறிய வள்ளுவர் அந்த நெஞ்சத்தில் அல்லவை செய்யும் எண்ணம் மேலோங்காது, அறம் செய்யும் பண்பே உயர்ந்து நிற்றல் வேண்டும் என்று விரும்புகின்றார். ஆதலின் முதற்கண் அறத்தின்கண் மாந்தர் வேட்கையுற வேண்டும் என்பது கருதி,

> " சிறப்பு ஈனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தினூஉங்கு
> ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு "

என்ற குறளில், சிறப்பினையும் செல்வத்தையும் தரவல்லது அறம் என்று அதன் பயனைக் கூறுகின்றார்.

இனி வள்ளுவர், அறஞ்செய்வோர், அறத்தினைப் பொருந்தச் செய்தல் வேண்டும் என்கின்றார்.

" ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே
செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல் "

இதில் தன்னால் இயன்ற அளவு பெரிதாக, பொருந்தும் வகையால் விடாமல் அறம் செய்தல் வேண்டும் என்று கூறப்படுகின்றது. ஒல்லும் வகையால் அறம் செய்வது எப்படி எனக் கேட்பவர்களுக்கு விடையாக,

" மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்துஅறன்
ஆகுல நீர பிற "

என்றும் கூறி அறம்செய்ய முதலில் மனத்தில் மாசில்லாதவனாக ஆதல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றார். அறமாவது மாசற்ற நிலை; அவ்வளவே அறம் என்பதாகும் என்கிறது இக்குறள். உள்ளத்தில் ஒளி உண்டாயின் வாக்கிலும் ஒளியுண்டாம். மனத்தில் மாசின்றேல் அதன் பயனாகத் தோன்றும் சொல்லிலும் மாசில்லையாம். சொல்லில் குற்றமின்றேல் அது விளைக்கும் செயலிலும் குற்றமில்லை. எனவே மனமாசைத் துடைத்தலே அறமாம். அங்ஙனம் மனமாசைத் துடைக்காது, புறத்தில் அறவோர் போல நடிப்பவர்களின் அறம் போலி அறமாகும். அதனாற்றான் 'ஆகுல நீர பிற' என்கின்றார். மனத்தூய்மையைப்பற்றிப் பல இடங்களில் வள்ளுவர் தம் நூலில் கூறியுள்ளார். அவையெல்லாம் மனத்தூய்மையே அடிப்படை அறம் என்பதை நமக்குத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தவே கூறப்பட்டவையாகும்.

இல்வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுள்ளவர் தத்தமது உள்ளத்தே வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டிய அறங்கள் பல கிளைப்படும். ஆதலின் வள்ளுவர் அல்லவற்றையெல்லாம் முதற்கண் மனத்தினின்றும் ஒழித்துவிடக் கருதுகின்றார.

" அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா இயன்றது அறம்."

என்ற குறளில் அவர், பிறர் உடைமைகண்டு அழுக்காறுகொண்டு அதனை அவாவுறுதலும், பின்னர் அது தமக்குக் கிடைக்காத போழ்தில் கோபமுற்று இன்னாத கூறுதலும் அல்லவை என்பதைக் கூறுகின்றார். அழுக்காறு உற்ற இடத்து ஒருவன் தவறாது அவாவுறுவான். அழுக்காறுடைதலும், அவாவுறுதலும் ஆகிய இரண்டுமே தீமை பயப்பனவாம். இதில் அழுக்காற்றை மாந்தர் மனத்திலிருந்து அகற்ற வள்ளுவர் மேற்கொள்ளும் வழி மிகச்சிறந்ததாம். முள்ளை முள்ளாலேயே எடுப்பது போன்று, அழுக்காற்றை அவாவினாலேயே மாந்தர் வெறுத்தொதுக்கச் செய்கின்றார்

" அழுக்காறு எனஒரு பாவி திருச்செற்றுத்
தீயுழி உய்த்து விடும்."

என்ற குறளில் மனிதர்களுக்குச் செல்வத்தின்மேலுள்ள அவாவினைக்கருதி, அழுக்காறு என்னும் பாவி செல்வத்தை அழித்துவிடுவான் என்று எச்சரிக்கை செய்கின்றார்.

அறம் பெருகுமிடத்து அல்லவை தாமே யொழியும். அஃதேபோல் அல்லவை அழியுங் காலத்து அறம் தானே வளரும். ஆதலினறந்தான் வள்ளுவர் 'அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச் சொல்' ஆகிய அல்லவைகள் இல்லாததே அறம் என்று கூறுகின்றார். இவ்வாறாக ஒருவன் அல்லவற்றை யெல்லாமொழித்து ஓவாது அறஞ்செய்தல் வேண்டுமெனில் அதன் சக்திதான் யாது? அதையும் கூறிவிடுகின்றார் வள்ளுவர்,

"அன்றறிவாம் என்னாது அறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணை."

என்ற குறளில் உடல் அழியும்போது உயிரைத் தொடர்ந்துசென்று பாதுகாப்பது அறம் ஒன்றே என்பதனை நாம் அறிகிறோம்.

பலவாறாக அறம் வளர்க்கும் முறையினை வள்ளுவர் நமக்கு விளங்கக் கூறுகின்றார். எனினும், ஈறாக அல்லவைதேய அறம்பெருக அவர் நமக்கு ஓர் அருமையான, எளிய வழியினைக் கூறுகின்றார்.

"அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை
நாடிய இனிய சொலின்."

என்பதே அவர் கூறும் சிறந்தவழி. அவ்வழி நல்வழி. அதுவே நாம் உய்யும் வழியுமாம்.

கூண்டுக் கிளி

T. L. சுப்பிரமணியன்
2-ம் வகுப்பு, மூன்றாம் பிரிவு

"த்ரீ நாட் ஒன்"

செய்தித்தாள் படித்துக்கொண்டிருந்த 301 திடுக்கிட்டு எழுந்தார். அதை மடித்து அருகே இருந்த சன்னலில் சொருகிவிட்டு உள்ளேசென்று "சலாம்" செய்து நின்றார்.

"நேற்று நடந்த களவு சம்பந்தமாக ஏதாவது துப்புக் கிடைத்ததா" என்று மிடுக்குடன் கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர் முருகேசன். அவர் அவ்வூருக்குப் புதிதாய் வந்த இன்ஸ்பெக்டர். வேலையில் இப்பொழுதுதான் அடியெடுத்து வைத்திருக்கிறார்.

"போலீஸார் புலன் விசாரித்து வருகிறார்கள் என்று பேப்பரில் வந்திருக்கு" என்றார் 301. நகைச்சுவை ததும்பப் பேசிவிட்டதாக எண்ணி மகிழ்ந்தார். இன்ஸ்பெக்டர் சிரிக்க வில்லை தானே ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்து நின்றார் 301.

"வேடிக்கை வேண்டாம் 301" என்று சலித்துக்கொண்டார் முருகேசன், மனித இயல்புதானே. புதிதாய் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்தவுடன், கடமை தவறக்கூடாது, கண்ணிய மாக வாழவேண்டும், அப்படி நடக்கவேண்டும், இப்படி நடக்கக்கூடாது என்று விதவிதமாக எண்ணி திட்டங்களைத் தீட்டுவார்கள் அவ்வழியில் முருகேசன் தப்பவில்லை.

"நேற்று முன் தினம் குறவர் கூட்டம் ஒன்று நம் ஊருக்கு வந்திருக்கு" என்றார் 301

"களவுக்கும் குறவர் கூட்டத்திற்கும் என்னய்யா சம்பந்தம்? மேலும் இந்தக்களவு, சரியான துப்புத்தெரிந்த ஒருவனாலோ அல்லது ஒரு கூட்டத்தாலோ செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் பாவம், குறவர்கள் நாடோடிகள். சுதந்திரமாகத் திரியும் மனித இனம்" என்று வேதாந்தம் பேசினார்.

உலகத்தை உணாராதவர் நமது எசமான் என்று முடிவுகட்டினார் 301. "உண்மையான திருடனைக் கண்டுபிடிக்கும் வரை நாலு கூட்டத்தை அடித்து, உதைத்து, மருட்டவேண்டும். அப்படியானால்தான் திருடனும் அகப்படுவான்; நமக்கும் திறமைசாலிகள் என்ற பெயர் கிடைக்கும்" என்றார் 301.

முருகேசனுக்கு எங்கோ ஒரு வீட்டில் நடந்த களவிற்கு, சம்பந்தமில்லாத ஒரு கூட்டத்தை சந்தேகிப்பது வியப்பாக இருந்தது. முருகேசன் முகத்தில் சிந்தனை கோடிட்டது. தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து சன்னல் பக்கத்தில் வந்து வானத்தைப் பார்த்தபடியே நின்றார். நீலவெளி, செங்கதிரோன் மஞ்சள் நிறக் கதிர்களை கக்கியபடி மேல்வானத்தில் மறைந்துகொண் டிருந்தான். எதிரே இருந்த தென்னைமரக் கீற்றில் ஆனந்தமாக இரண்டு பச்சை கிளிகள் கொச்சை மொழி பேசிக்கொண்டிருந்தன. "உலகத்து மக்களே! எங்களைப் பாருங்கள்; எவ்வளவு

ஆனந்தமாக வாழுகின்றோம். கவலையே இல்லாது இந்த வெளியிலே எங்கு வேண்டுமானாலும் நீந்திச் செல்வோம். ஆனாலும், சில மறநெஞ்சம் கொண்ட மனிதர்கள் எங்களைக் கூண்டிலே அடைத்து எங்கள் சுதந்திரத்தைப் பறிக்கின்றார்கள். சுதந்திரம் பெறுவதற்காகக் கூண்டினுள்ளே போராடவேண்டியிருக்கிறது சிறையில் தள்ளப்படும் சில தியாகிகளுக்கு ஏ' வகுப்பும், சிலருக்கு 'பி' வகுப்பும், சிலருக்குச் 'சி' வகுப்பும் கிடைப்பதுபோல், எங்களில் சிலருக்கு கொஞ்சுமொழி பேசி மகிழ்விக்கும் அணங்குகளின் ஆதரவும், பாலும் பழமும் உணவாகக் கிடைக்கும்; சிலருக்கு பட்க்ஷி சாஸ்திரக்காரனின் பளபளப்பான கூண்டும் நெல்லும் மணியும் உணவாகக் கிடைக்கும். அவரவர் கொடுத்து வைத்ததுதானே கிடைக்கும்" என்று ஒரு பெரிய சொற்பொழிவு செய்வது போல் பேசிக்கொண்டே சென்றன.

முருகேசன் சிந்தனை கலைந்தது. இத்தனை அழகான பறவைகளை கூண்டினுள் அடைத்துத் துன்பப் படுத்துகிறார்களே. குற்றம் செய்பவர்களைத்தான் சிறைக்கூண்டில் அடைக்கிறோம் இவைகள் என்ன குற்றம் செய்தன? இவைகள் அழகாக இருப்பதும் கொச்சை மொழி பேசுவதும் ஒரு குற்றமா? இதுவும் ஒரு பொழுதுபோக்குக் கலையா? அன்பும் அறமும் தழைத்தோங்கும் அறநிலையங்களிலும் இக்குறைபாடு இன்னும் தீர்ந்தபாடில்லையே! இப்பாவச் செயலைக் கண்டித்து மக்களுக்கு அறிவு ஊட்டுவதற்காகத்தானே அந்தக் காலத்திலேயே "பக்த இராமதாஸ்" போன்ற கதைகளை எழுதிப்பரப்பினார்கள் என்று பலவாறாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது தெருவிலே "கிளி வேணுங்களா கிளி, பச்சைக் கிளி, கொஞ்சுங் கிளி பேசுங் கிளி......" என்று கூறிக்கொண்டே ஒரு குறவன் சென்றான். பட்டை மூங்கிலின் ஒரு புறம் தகரக்கூண்டு, அதனுள்ளே ஒரு அழகிய கிளி, மற்றொரு புறம் மூங்கில் குச்சியாலான சிறிய கூண்டு, அதனுள்ளே இரண்டு மணிப்புறாக்கள். இவற்றைத் தோளில் சுமந்துகொண்டு வந்தான். முருகேசனுக்கு அவனைப்பார்த்ததும் சிறிது வெறுப்பும் ஆத்திரமும் வந்தது. உடனே 301ஐ கூப்பிட்டு அந்தக் குறவனைக் கூப்பிடச்சொன்னார்

301 வெளியே சென்று "டேய்! டேய் குறவா! எலே! எசமான் கூப்பிடுகிறாரு வாடா" என்றார்.

முருகேசனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. சென்ற வாரம்தான் "மரியாதை வாரம்" கொண்டாடினார்கள். குறவனுக்கு, 301-ன் பாட்டன் வயது இருக்கும்.

301 கூப்பிட்டதும் குறவன் பதறினான். அவன் குடல் நடுங்கியது பேச்சில் சக்தியில்லை "நானுங்களா......" என்று உளறியபடி நடுங்கும் கால்களுடன் உள்ளே வந்தான்.

முருகேசன் குறவன் முகத்தைப் பார்க்கவில்லை. கூண்டையே நோக்கினார். கிளி தன் சிறிய அலகால் கூண்டுக்கம்பிகளைக் கொத்தி உரிமைப்போராட்டம் நடத்திக்கொண்டிருந்தது இன்ஸ்பெக்டர் தன்னை நோக்குவதை அறிந்து "வயக்கம், வயக்கம்" என்றது. அந்தக் கிளிக்கு

யாரோ 'வணக்கம்' என்று சொல்ல கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை முருகேசன் ஊகித்துக் கொண்டார்.

இன்ஸ்பெக்டர் கூண்டையே மிரளமிரளப் பார்ப்பதைக்கண்டு குறவன் திகில் அதிகமாயிற்று. பயத்தால் அவன் உடல் மேலும் நடுங்கியது. மூங்கில் பட்டையும் அதிலே தொங்கிக்கொண்டிருந்த கூண்டுகளும் நடுங்கின. இன்ஸ்பெக்டருக்கு அவன் நடுக்கத்தின் காரணம் புலப்படவில்லை. குற்றம் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் போலீஸ் என்றாலே சிலர் இப்படி நடுங்குகிறார்களே என்று எண்ணினார். இதற்குள் குறவன் கூண்டுகளை கீழே வைத்துவிட்டு இன்ஸ்பெக்டர் காலில் விழுந்தான்.

“சாமி, நான் ஒண்ணும் தப்பு செய்யலீங்க. என்னை நம்புங்க. இந்த மூங்கில் கூண்டு நானே முடைஞ்சதுங்க. அதிலே கிடக்கிற புறாக்களும் நான் கண்ணிபோட்டு பிடிச்சதுதானுங்க. இந்தத் தகரக் கூண்டை நான் திருடலேங்க. அச்சம்பட்டிக்கு போகிற வழியிலே மாத்தடியிலே கிடந்ததுங்க. கீழேகிடந்துதான் எடுத்தேனுங்க. திருடலேங்க” என்று கதறினான்.

“பரவாயில்லை. அந்தக் கிளியை எடுத்து வெளியே விடு” என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார்.

“நீங்களே வச்சுக்கிடுங்க சாமி, நல்லா பேசுங்கிளிங்க” என்று கிளியைப் பிடித்து வெளியே விட்டான். அதனால் பறக்கமுடியவில்லை. தத்தித் தத்தி நடந்தது. “வளர்த்தவங்க சிறகை எடுத்திருப்பாங்க; ஆனால் நாங்க அப்படியெல்லாம் செய்யமாட்டோம்'க” என்றான்.

'கிளிக்கு விடுதலை கொடுத்தும் பயனில்லாமல் போய்விட்டதே! சிறகிழந்து பறக்கமுடியாமல் கழுகுக்கோ கருடனுக்கோ இரையாவதைக் காட்டிலும், மீண்டும் கூண்டில் அடைத்து யாரிடமாவது வளர்க்கக் கொடுத்துவிட்டாலும் நல்லது' என்று எண்ணினார். திடீரென்று 301
'எசமான் களவுக்கு துப்புக் கிடைத்துவிட்டதுங்க' என்று கத்தினார்.

“என்னய்யா!”

“களவு நடந்த வீட்டிலே ஒரு குழந்தை என் கிளி போயிட்டுதேன்னு அழுதுகிட்டிருந்ததுங்க களவு செய்யப்போன இடத்திலே கிளி கத்தியிருக்கும் கூண்டோடு எடுத்துச் சென்றிருப்பார்கள்” என்றார்.

குறவன் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாதுங்க என்று கத்தி அழ ஆரம்பித்து விட்டான். இன்ஸ்பெக்டர் அவனை அடக்கி அமைதியாக இருக்கும்படி கண்டித்துவிட்டு. களவு நடந்த வீட்டிற்கு ஆள் அனுப்பினார். அவ்வீட்டார் வந்து கிளிக்கூண்டை அடையாளம் காட்டினார்கள் உடனே நான்கைந்து ஜவான்களுடன் ஜீப் காரில் குறவனைக் கூட்டிக்கொண்டு கூண்டுகிடைத்த இடத்தை பார்க்கச் சென்றார்கள் நன்றாக இருட்ட ஆரம்பித்துவிட்டது. ஊரைவிட்டு காட்டினுள்

வண்டித் தடத்தின் வழியே தன் ஒளி பொருந்திய கண்களை அகலத் திறந்துகொண்டு 'ஜீப்' வேகமாய் பறந்தது. குறவன் "அதோ அந்த திருப்பத்திற்கு அடுத்தாற் போல் அந்த மரம் இருக்கிறது" என்றான். கார் திரும்பியவுடன் அந்த மரத்திற்கு நேராக கார் வெளிச்சம் பட்டது. வெளிச்சத்தைக் கண்டதும் இரண்டு உருவங்கள் எழுந்து ஓடின. கார் விரைவாகச் சென்று நின்றது. மரத்தடியில் ஒரு குழி தோண்டப்பட்டிருந்தது. அருகே ஒரு சிறிய துணியில் சில நகைகளும் வெள்ளிச் சாமான்களும் கிடந்தன. இன்ஸ்பெக்டரும் இன்னும் இரண்டு ஜவான்களும் அந்த உருவங்கள் சென்ற திசையில் பிரகாசமான டார்ச் விளக்குடன் சென்றார்கள். 301 குறவனை இரண்டு போடு போட்டு ஜீப்பின் அருகே உட்காரவைத்து காவலாக நின்றார். உருவங்களின் பின்னே சென்றவர்கள், ஏதோ சலசலவென்ற சத்தம் கேட்டு நின்றார்கள். இன்ஸ்பெக்டர் தன் கைத்துப்பாக்கியால் இருமுறை ஆகாயத்தை நோக்கிச் சுட்டார். இப்பொழுது தண்ணீரில் சலசலக்கும் சத்தம் அதிகமாகக் கேட்டது. சிறிது சென்று பார்த்தபோது இரண்டு பேர் நடுங்கியபடி கையில் வேல்கம்புகளுடன் நின்றார்கள். அவைகளை கீழேபோட்டுவிட்டு அருகே வராவிட்டால் சுட்டுவிடுவதாகப் பயமுறுத்தவே, அவர்கள் இருவரும் வேல்கம்புகளை கீழே எறிந்து விட்டு, அருகே வந்தார்கள். இருவரையும் காரின் அருகே கொண்டுசென்றார்கள். 301, குறவனை 'உன்னுடைய ஆட்கள் தானே' என்று அதட்டினார். குறவன் என்னுடைய ஆட்களே இடையா துங்க என்று பார்க்காமலே கூறினான். இன்ஸ்பெக்டர் இருவர் முகத்திலும் 'டார்ச்' அடித்ததும் எல்லோரும் பார்த்தனர். 301 உடனே திடுக்கிட்டார். 'எசமான்! இவன் வெகு நாட்களாக போலீஸ் கையில் அகப்படாமல் தப்பித்துவரும் பிரபல கேடி கட்டாரி" என்றார். அப்பொழுது தான் குறவனுக்கு உயிர்வந்தது. 'குறவர் கூட்டத்துக்கும் திருடனுக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது என்று கேட்டீர்களே; உண்மையான திருடனைக் கண்டுபிடிக்க குறவன் எவ்வளவு உதவியாய் இருந்திருக்கிறான் பார்த்தீர்களா! இதுதான் நமது 'டிபார்ட்மெண்டின்' பெருமை" என்றார் 301.

இன்ஸ்பெக்டர் 301-ன் அனுபவத்தைக்கண்டு வியந்தார். இருந்தாலும் கிளியினிடத்தில் இரக்கம் காட்டியதே இவ்வளவு பெரிய திருடனைப் பிடிப்பதற்கு சாதகமாக இருந்தது என்றும் எண்ணினார். தனக்கு மிகுந்த புகழைத் தேடிக்கொடுத்த கூண்டுக்கிளியை அவரால் மறக்க முடியுமா!

THE N. C. C. UNIT

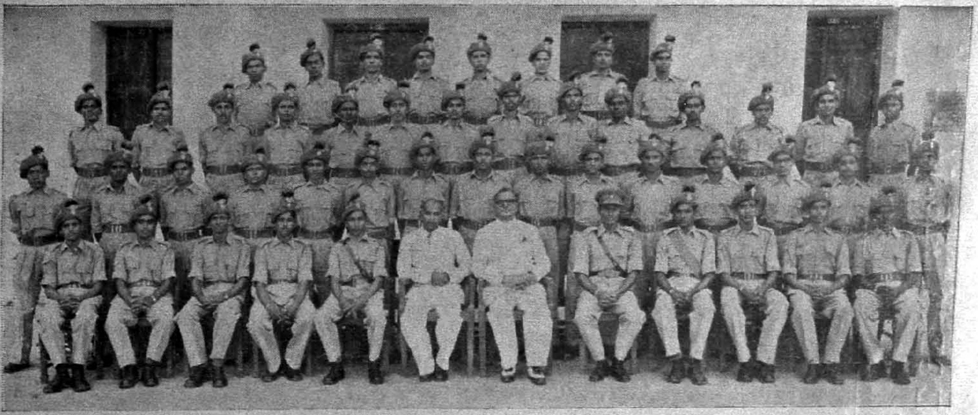

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE

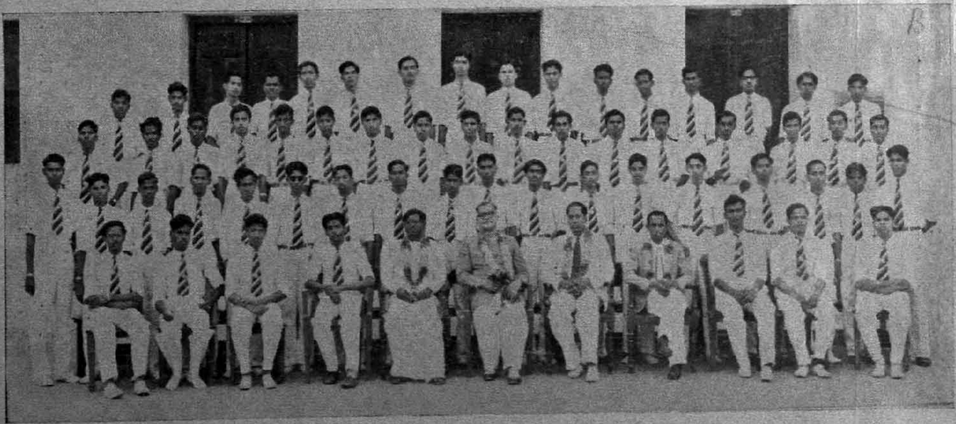

THE M. D. T. HINDU COLLEGE ATHENAEUM
1956 - 57

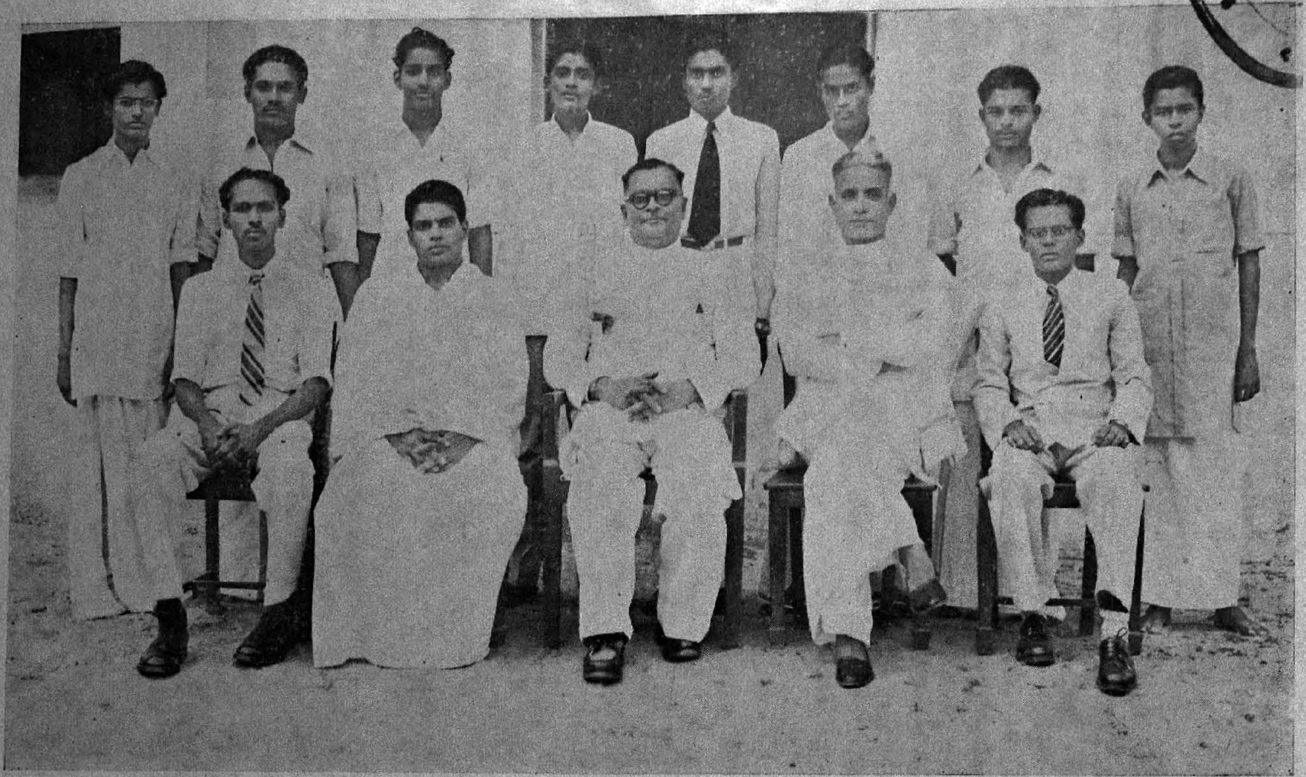

Sitting : (*L. to R.*) R. Velayutham, IV Cl. (Student Chairman), S. Srinivasan, M.A., (Vice-President), Principal Alexander Gnanamuttu, M.A., (President), A. K. G. Nair, M. A., (Vice-President), K. Mohamed Farook, II Cl. (Secretary)

Standing : (*L. to R.*) K. A. Muthukumaraswamy, P. U. C., N. Thisairaj, II Cl., K. Ananthanarayanan, II Cl. K. C. Kathirvel, P. U. C., C. R. Gomathinayagam, P. U. C., K. Chidambaram, III Cl. C. Krishnan, IV Cl, A. Sadayappan, P. U. C.

A Heroic Chapter in the History of the Hindu College

By
K. S. SONACHALAM, M. A., *
Dy Director. Economic Survey of Madras.

The period of eleven years from 1932 to 1943 during which I had the privilege of being a member of the staff of the M. D. T. Hindu College deserves to go down as a heroic age in the annals of this hoary institution. It would be altogether impossible for the post-World-War II generation to visualise the conditions of life in the pre-war decade. Under the catalytic influence of the twin forces of Political Freedom and Planning for Growth, production, income levels and employment opportunities, have undergone an amazing sea-change. But in the Thirties, the terrible Depression, which has since won the strange epithet of " Great " in world history, has laid the country low. Tirunelveli, an essentially agricultural district, was hit not only by the price crash of primary produce but also by a series of harvest failures. Even the basin of the perennial " Porunai " river suffered, not to mention the dry taluks of Nanguneri, Koilpatti and Sankaranainar Koil. Agricultural incomes disastrously shrank; debts furiously mounted, their real burden growing several fold. Rural insolvency reached epidemical dimensions.

Commerce and industry languished and decayed. State revenues dwindled: recruitment to Government services was cut to the bone. Retrenchment and scaling down of salaries became the order of the day. Unemployment assumed massive proportions. The ranks of the educated unemployed swelled up, darkening with their hideous shadow the horizon of the younger and drastically discounting the value of higher education in the eyes of the older generation. Parents were financially and psychologically set against giving higher education to their children. Collegiate education thus became heavily discredited.

Economic conditions and parental attitude apart, the legitimate feeders of Colleges that are high schools were in the early Thirties far fewer in number, perhaps less than one-third the number of high schools with less than one-fourth the number of eligible S. S. L. Cs. of the present day. The problem of admission to Colleges existed then as now but its character was different. Instead of students struggling to get admission as now, Colleges struggled and competed with one another to get students.

* Old boy of the College and Professor of Economics from 1932—'43.

While these factors were common to all the Colleges in the district, the Hindu College suffered from two special handicaps. The first was the absence of high schools, except only one, which could be legitimately looked upon as her feeder; other Colleges had quite a number of high schools attached to them by denominational, managerial and other bonds. For this sorry state of affairs, the Hindu community of the district was to blame, who did open schools but in an isolated and highly uncoordinated manner and the Hindu College could not be sure of them as feeders. The second handicap stemmed from the sudden exodus in 1928 of the Principal and some members of the staff the reasons for which need not now be gone into. This event, magnified by the character of contemporary politics, provoked certain sections of the Hindu Community to tacitly boycott the College and send their children to other Colleges even at some expense and inconvenience. As if to make amends, the management introduced some changes in the staff which, actuated as they were by non-economic motives, brought the College to the verge of a financial catastrophe. The current revenues were insufficient to meet the expenses and the College had to live on its capital. Yet the salary of the staff fell into arrears for more than four months.

While the successive deficit budgets were thus gnawing into the capital assets of the institution and creating an extremely untenable situation, a fresh bolt hit the College in the shape of an imperative demand by the University of Madras for a permanent endowment fund of One lakh of rupees. At this stage, it should be mentioned that financial difficulties had almost been an endemic disease with the Hindu College. In the past, the College has passed through atleast one financial crisis in each decade. Every time it had been tided over by the strenuous efforts made by the management which, however, never made an all-out effort to place the College on a sound and stable financial footing. In retrospect, it may be argued that the early fathers of the College should have not only worked for stability but also for dynamic expansion. It should be admitted that a long-range planning was a desideratum and feverish efforts, made periodically to overcome crises, had left the usually generous Tirunelveli public rather cold towards this College, that looked like a perennial liability. In 1932 when the University issued an ultimatum for the immediate payment of atleast one instalment, before a specified date, a fresh endeavour to raise funds for the College was viewed by the management with the utmost pessimism, if not despair.

A hydra-headed problem thus confronted the College in 1932 – an unbalanced budget, strength of the College dipping to the nadir, accummulated arrears of salary of the staff, the public of Tirunelveli tired of coming to the rescue of the College and the Great Depression with its baneful influence upon the incomes of parents and the value of collegiate education. Heroic efforts were in dire need to drastically cut expenses and yet keep the staff not only contented and enthusiastic in their work, step up the strength of the College by attracting more students, break records in University examination results and restore the popularity of the College, inculcate a missionary zeal among the staff and an ardent fervour for the alma mater among the students, launch an all – out campaign for raising funds and instil optimism among the staff, students, public and last and most important the management of the College. This desperate situation cried for and luckily did get a man of titanic energy and Herculean courage to steer the College to a haven of safety, strength and prosperity.

It was in the last week of June 1932, the reopening day, I had the pleasure of first meeting Principal Alexander Gnanamuttu and reporting for duty as Lecturer in Economics. He was then in the prime of life, hardly 32 years, a robust stalwart of 5' 10", with a broad forehead that revealed his intellect and a prominent chin, his firm determination. In complexion fair as gold, in dress, so smart and exquisite as to be mistaken for a dandy, in diction, excelling an Oxon, and in courtesy a Persian, he impressed me at once as one on whom Gods have lavished all their gifts. Principal Alexander Gnanamuttu has been endowed with a rich array of talents to grapple with this seemingly hopeless situation successfully.

From this distance of time, it is not possible to describe in detail the grand strategy adopted to save the institution from being reduced to a high school, an idea born of utter despair and lethargy that haunted a significant section of the Educational Society, the proprietors of the Hindu College. A brief and rapid review of the salient features of the battle would suffice. Everything depended upon augmenting the strength of the College. The Christian Principal of the Hindu College devoted his first attention to this task. For the first time after several years, Tirunelveli Public was pleasantly surprised to see a trickle which rapidly developed into a regular stream of boys and girls, Hindu, Christian and Muslim crossing the Tambaraparani Bridge to study in the Hindu College.

Small donations were collected by him for providing scholarships to deserving students.

No college can attract students by granting scholarships. Efficient tuition and excellent results alone could do the trick. Principal Gnanamuttu had an uncommon gift of inspiring his staff. It would never have been an easy task under the conditions prevailing at that time, particularly when arrears of salary accumulated for over four months. But he was lucky in the fact that his staff of about a dozen were all above want, whether drawn from the home district or elsewhere. All of them had dedicated themselves to teaching as a profession knowing full well that it was the sorriest of trades. Alexander Gnanamuttu was quick in discerning this virtue and great in exploiting it to the utmost to the benefit of the students. He too set the example of thorough and meticulous preparation and all the members vied within one another and lo! year by year the College began to establish records in the University examinations. The reputation of the College was restored and the strength rapidly increased New subjects were provided at a later stage which further helped to increase the student population.

The crucial problem for the survival and the growth of the College, however, was finance which became an additional portfolio, external as it were, of the Principal. In solving this problem the Principal in his characteristic way enlisted the full support and hearty cooperation of his staff. It was one of his original ideas to have a monthly staff dinner – a rich and lavish affair which created the envy of the people around who even maliciously remarked that the Hindu College staff should have been richly paid to afford such luxurious dinners. But the Principal, it is possible to say retrospectively, should have had an ulterior objective in meeting his staff informally and fraternising with them. It was these dinners which helped him to establish personal contact and secure the loyal devotion of the staff. It was March 1933. The University ultimatum had come. The situation was tense. Whether the College would be reopened in the following June or sink into a High school was trembling in the balance. The usual monthly dinner came. But instead of the post-prandial talk, the Principal put on a grim face and tuned the company for a serious discussion. Next day or after, it was unanimously decided, the Principal accompanied by the staff should meet the Secretary of the College, Shri I. C. Iswaram Pillai and appeal to him to pay the first instalment forthwith. What should be done if this appeal had not the desired effect was also charted out. It was the unprecedented, daring

and unique proposal of going out with a begging bowl. Fortunately the appeal had the desired effect, for the Secretary came out with an immediate payment of the first instalment. This did not result in abandoning but only in more vigorously pursuing the begging campaign because the motto of Alexander Gnanamuttu was work, more work and still more work. At the beginning of the vacation a mammoth procession started from the College led by the Principal followed by the staff and students and at a respectable distance by the Victoria of the Principal. The Procession marched through the four car streets of Tirunelveli to the tune of the College Anthem, inspiringly sung by the sweet-throated V. V. Satagopan, then a student. At every significant corner and crossroads, a bench from the Victoria was brought out and the Principal with his lieutenants mounted on it and appealed to the public to help the Hindu College. I still find ringing in my ears the brief crisp appeal of the Principal and the Tamil rhetorical cascade of Arunachala Gounder The whole march did not look like a beggars' trek but a triumphant march After this thunderous opening the members of the staff and students dispersed and went to their respective places to vigorously pursue their campaign of begging. It was no vacation of rest but continuous begging and successful begging too as everyone in the campaign achieved or exceeded the target. Special mention should be made of the deep enthusiasm hown by the late Mrs. Mercy Gnanamuttu who, with the lady students of the College, worked all through the vacation, substantially augmenting the collections. The success of this begging campaign helped the College to turn the corner.

The major problem of providing the full Endowment Fund still remained to be tackled. How the famous philanthropist brothers of Mathurai, Diraviam Pillai and Thayumanaswamy Pillai, were approached by the Principal, Sri M. D. T Kumaraswami Mudaliar and Sri I. C. Iswaram Pillai, the then Secretary and President of the College and negotiations for a munificent donation of one lakh of rupees was successfully concluded, is too well known to need detailed mention here. During this period of negotiation and appeal, there were several ups and downs and all though the Principal's perseverance contributed not a little to the final success.

Even after the University authorities were fully satisfied, the struggle and sacrifice of the staff had to continue for several years. The arrears were paid but the scales of salary were still low. It was during these years that the question of keeping up the morale of the staff should have become increasingly difficult.

In this phase of the history of the College too, Alexander Gnanamuttu was able to secure loyal and devoted work from his staff. The credit goes to his infinite tact as well as to the missionary zeal of the noble band of lecturers.

Maintenance of discipline in a college is a very difficult job even under normal conditions. But the Hindu College in this period of eleven years passed through unusual tribulations. The problem was rendered complex on account of the co-education experiment. Yet the record of discipline was superb and it was in no small measure due to the administrative excellence of the Principal and the sober and wise conduct of the students. The Hindu College has always been a non-sectarian, non-communal, national institution. Though its appellation is Hindu, Muslims and Christians, backward and scheduled classes have been freely admitted from its very inception almost a century ago. A tradition has grown up in which students have been given full freedom which they never abused. From my personal experience I can say that co-education was such an absolute success that I have seen boys being more shy than girls out of deep regard for the hoary tradition of the institution as well as to the paternal care with which the Principal looked after his students. It has been my fortune to have attended more than ten break-up socials. To hear on these occasions the outgoing students singing paens of praise of the Principal and the College used to be a thrilling experience and a recognition of the nobility of the youth that was the student population of the College. They bore the greatest testimony to the high level of culture that the Principal instilled in the youthful hearts.

It is more than fourteen years since I left this great Institution. Since then the College has grown from strength to strength and the staff appears to have nearly quadrupled under the fostering care of the veteran Principal. A comparison of the situation in 1932 with that in 1957 will reveal the measure of the stupendous achievement for which the foundations were well and truly laid in the first eleven years which are indeed the heroic phase of the College history.

Principal Alexander Gnanamuttu is a person who can never rest on his laurels. Even after having steered the College out of the squally weather of the Thirties he is still as dynamic as ever. In the last year his dynamic energy found expression in the construction of the huge Auditorium in the New College campus at Pettai. He broke all records in the expeditious collection of necessary funds and the construction of this noble structure which deserves to be called after him in commemoration of his services to the Hindu College.

Growth is a sign of living. Growing pains seem to affect Institutions not only in infancy but in all stages. Five years hence this hoary Institution will be celebrating its centenary. Even at this age, the College is confronted by two serious problems. The Pettai scheme has to be completed and the courses of study have to be increased to suit the Reorganised scheme of University Education. Once again Herculean efforts are needed. The present problems should be viewed as though the College is poised for further growth and expansion and a new opportunity has been created for further constructive endeavour.

College Notes

By
THE COLLEGIAN

WE reopened this year on the 20th of June - sufficiently early to get the new Pre-University course started. About the success or failure of this great experiment, it is much too early to predict, but the change over was smooth and uneventful and people who had their own misgivings regarding this course had to change their mind. We had asked the University to permit us to admit a total of 320 and to work it in four sections and the necessary permission was granted. The only new subject that we introduced in the Pre-University course was Elements of Commerce. Within two or three days of the reopening, the maximum numbers were admitted into the Pre-University class and the Junior B. A. class. The strength of the College at the beginning of the year stood thus:

Pre-University	...	320
Senior Intermediate class	...	271
Junior B. A. class	...	115
Senior B. A class	...	109

The Donor's Day this year was celebrated on the 6th of July 1956, under the presidentship of Sri A. Nagaswamy Iyer, B. A., B. L., our District Judge, when prizes were given to the top scorers by Mrs. Ponnammal Diraviyam Pillai. One unique feature of the Donor's Day Celebration this year was the presentation of two Souvenirs to our Principal, one by the Managing Committee and the other by Mrs. Diraviyam Pillai on his completion of 25 years' of service as Principal of this Institution.

Three days later our Principal was honoured by the Syndicate of the University of Madras in the Senate House under the presidentship of the Chancellor, Sri Shri Prakasa, the Governor of Madras. Eulogistic speeches were made by the Chancellor and the Vice-Chancellor and a magnificent Silver plaque was presented to him on his signal service to the Hindu College for a quarter of a century. A full account of the Silver Jubilee celebration appears elsewhere in this issue.

Our results in the Intermediate and B. A. Examinations conducted by the University were quite good. In the Intermediate we secured 16 First classes, 34 Second classes and 78 Third classes.

INTERMEDIATE

Complete passes	...	62·7 %
English	...	81 %
Tamil	...	94 %
Sanskrit	...	88 %

Part III

Mathematics, Physics & Chemistry	...	76 %
Nat. Science, Physics & Chemistry	...	60 %
Ind. History, Mod. History & Logic	...	53 %
III D Tamil.	...	44 %

B. A.

Part I.	English	...	81 %	
Part II	Tamil	...	94 %	18 Second classes.
	Sanskrit	...	100 %	1 First class & 7 second classes.
Part III	i-b Mathematics		82 %	8 First classes 7 Second classes.
	iv-b Economics		74 %	5 Second classes

The Principal was putting his heart and soul into the construction of the Recreational Hall *cum* Auditorium at Pettai. He succeeded in getting a grant of Rs 32,500 from the Centre and the remaining Rs. 20,000 was collected within two months by the unsparing efforts of the Principal, the Staff and the students of the College. By November this magnificent building measuring 135' x 50' was completed.

The members of the N. C. C. unit of our College and the members of the Social Service League contributed many hours of hard unskilled labour in the construction of the Auditorium at Pettai. The Annual N. C. C. camp was held at Nanguneri for two weeks beginning from the 27th of December 1956. The cadets took the B Certificate examination on the 4th of March 1957.

The College Athenaeum has been doing good work with Mr. R. Velayutham of class IV as Student Chairman and Mr. Mohamed Farook as Secretary. The Sanskrit Association also conducted a good number of meetings during the year.

The College Sports Day was celebrated with the usual enthusiasm on the 2nd of March 1957 under the presidentship of the Rev. K. A. Soosai, S. J., Principal and Rector of St Xavier's College, Palamcottah. Mr. A. P. Sankaran of the Third Class was adjudged the College Champion and the Pre-University class as the Champion class for 1956 – 57.

Two of the Senior Members of the Staff Messrs. V. Gomathinayakam (English) and R. Balakrishna Pillai (History) are retiring from service after 30 and 25 years of exceptionally good work to this Institution. Appreciative articles about these gifted teachers will be found elsewhere in this Issue. The Principal of this hoary Institution after record service as Head of this College is also relinquishing office and taking up work as Principal of Dr. Alagappa Chettiar College at Karaikudi. We wish the retiring members long life of restful peace and we wish our beloved Principal who has been editing this Annual for the last 16 years greater honours in his new and bigger sphere of activity at Karaikudi.

Printed by S. S. PILLAI of the Ganesan Printing Press, Tinnevelly Junction for the Principal, The Madura Diraviyam Thayumanavar Hindu College, Tinnevelly 3—1957.